

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

1. BŘEZNA 2009

Z obsahu:

Jan Klimak

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
11. února 2009
- strana 2 -

Tradicionalisté

připomenou, co skutečně
říká Koncil
Milan Glaser SJ
- strana 4 -

**Benediktův velký projekt
sjednocení pravověrných
křesťanů**

Johana Bronková
- strana 5 -

**Svědectví z životní cesty
benediktinského mnicha**

P. Notker Hiegl OSB
- strana 7 -

Otec Pio a papež Pius XI.

Felice Spacucci
- strana 8 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Zasvěcení Duchu Svatému
- strana 10 -

Volání po apoštolech

Nejsvětější Svátosti oltární
Biskup Atanáš Schneider
z Karagandy v Kazach-
stánu poslal evropským
věřícím dopis
- strana 11 -

Žebřík (klimax), ilustrace k dílu Jana Klimaka (více na str. 2)

Po dvaceti katechezích věnovaných apoštolu Pavlovi chtěl bych se dnes vrátit k představování velkých církevních spisovatelů Východu i Západu z období středověku. A navrhuji postavu Jana Klimaka, což je latinská transformace řeckého výrazu klimakos, to znamená žebřík. Jedná se o titul jeho hlavního díla, ve kterém popisuje výstup lidského života k Bohu. Narodil se kolem roku 575. Jeho život se tedy rozvíjel v letech, kdy Byzance, hlavní město východní římské říše, prožívala největší krizi své historie. Zeměpisný obraz císařství se náhle změnil a proud barbarických invazí otrásl všemi jeho strukturami. Zůstala jen struktura Církve, která v těchto obtížných dobách dále rozvíjela svoje misijní, humánní a socio-kulturní působení prostřednictvím sítě monastýrů, ve kterých působily velké náboženské osobnosti, jako byl právě Jan Klimak.

Mnich posvátné hory

Mezi sinajskými horami, kde se Mojžíš setkal s Bohem a kde Eliáš uslyšel jeho hlas, žil Jan a vyprávěl o svých duchovních zkušenostech. Poznámky o něm jsou zachovány v krátkém spisu Vita (PG 88, 596–6085), který napsal mnich Daniel di Raito: Jan se stal v šestnácti letech mnichem na hoře Sinaj a stal se žákem opata Martiria, „starce“, tzn. „mudrce“. Asi dvacetiletý se rozhodl žít jako poustevník v jedné jeskyni na úpatí hory v lokalitě Tola, asi 8 km od současného kláštera Svaté Kateřiny. Ovšem samota mu nebránila setkávat se s osobami, které toužily mít duchovní vedení, stejně jako vykonávat návštěvy v některých kláštrech blízko Alexandrie. Jeho poustevnické ústraní nebylo zdaleka útekem z tohoto světa a od lidských skutečností a vyústilo do horoucí lásky k druhým (Vita 5) a k Bohu (Vita 7). Po čtyřiceti letech poustevnického života prožitého v lásce k Bohu a k bližnímu, v letech, ve kterých

Jan Klimak

plakal, modlil se, bojoval proti démonům, byl jmenován představeným velkého kláštera na hoře Sinaj a vrátil se tak k řeholnímu životu v klášteře. Ale několik let před smrtí v touze po poustevnickém životě předal vedení komunity jednomu fráterovi, mnichu stejného kláštera. Zemřel po roce 650. Janův život probíhal mezi dvěma horami, Sinají a Tá-

borem, a opravdu je možno říct, že se od něho odráželo světlo, jaké vyzařovala Mojžíšova tvář na Sinaji a kterou nazírali tři apoštolové na Táboře.

Duchovní dětství

Proslavil se, jak jsem již řekl, dílem *Žebřík* (klimax), známým na Západě jako *Žebřík do ráje* (PG 88, 632–1164). Napsal toto

Editorial

Skončily katecheze Benedikta XVI. o listech svatého Pavla, které nám daly možnost novým způsobem nahlédnout do nesmírného bohatství jeho nauky. Přitom je to apoštol, jehož postavení je mezi ostatními zcela výjimečné. Když Jedenáct hledalo jednoho z učedníků, který by nahradil nešťastného zrádce, stanovil Petr jako podmínku, že to musí být někdo z těch, kdo byli s Pánem od počátku. Pak ale k těmto Dvanácti přistoupil Pavel, který s Mistrem za jeho života nikdy nechodil a osobně poznal jen tři z apoštolů. S Ježíšovým učením se seznámil způsobem, který se docela podobá tomu, čemu dnes říkáme „soukromá zjevení“. A tato zjevení mu nejen nahrazují vše, co ve srovnání s ostatními „zameškal“, ale dokonce nesmírně obohacují a prohlubují nauku, kterou nacházíme v samotném evangeliu a u jiných apoštolů. Apoštolové poznali Ježíše osobně při jeho pobytu na zemi, Pavel ho poznal jinak: ve zjevení jako starozákonní proroci. Pavlovi řekl Ježíš ve zjevení i to, co apoštolům ještě neřekl, „protože by to nemohli snést“. Uvědomujeme si, že zjevení, které bylo tak časté a tak samozřejmé ve Starém zákoně, i v Novém zákoně zůstává způsobem, jakým Bůh promlouvá k lidem. Ani po smrti

apoštolů Bůh nás nikdy nenechává sirotky, ale opět a opět se k nám vrací. I když odešel k Otci, nestáhl se do soukromí, ale je s námi po všechny dny. Tyto návraty by nás neměly překvapovat a udivovat, ale měly by nás vždy zastihnout připravené a vděčně přijímající to, co nám Pán skrze Ducha Svatého přichází zjevit. Bohem vyvolení poslové jsou jeho nástrojem, který nás v nových situacích a v nových okolnostech uvádí „do úplné pravdy“. Tito svatí poslové jsou vedle Boží milosti a Boží moudrosti, i když se jim někdy stává, co se vždy stávalo prorokům, že bývají kamenováni.

Všimněme si dvou velkých svědků dvacátého století, u kterých můžeme najít odpověď i na problémy a rozpory, které nás rozdělují. Prvním z nich je svatý P. Pio. Toho nám dobrotivý Pán posílá nikoliv jako proroka slova, ale jako proroka živého a nanejvýš výmluvného příkladu. P. Pio je vzácný drahokam zasazený přesně do doby, která ho potřebovala ve chvíli, kdy si usmyslela, že skutečnou velkou historickou emancipací člověka. Život a apoštolát kapucinského mnicha v garganských horách daleko od revolty, která otřásla v šedesátých letech nejen západoevropskými univerzita-

Pokračování na str. 13

dílo na naléhavou žádost igumena ze sousedního kláštera Raito blízko Sinaje. Žebřík je souhrnné pojednání o duchovním životě, ve kterém Jan popisuje cestu mnicha od zřeknutí se světa až po dokonalost v lásce. Je to cesta, která se – podle této knihy – rozvíjí ve třiceti stupních, z nichž každý je napojen na následující. Cestu je možno shrnout do tří postupných fází: první se projevuje v rozchodu se světem s cílem vrátit se do stavu evangelijního dětství. Podstatný není tedy rozchod, nýbrž spojení s tím, co řekl Ježíš, tzn. návrat k opravdovému dětství v duchovním smyslu, být jako děti. Jan poznamenává: „Dobrý základ je ten, který spočívá na třech základnách a třech sloupech: na nevinnosti, pústu a čistotě. Všichni v Kristu znovuzrození (srov. 1 Kor 3,1) ať začínají od těchto věcí a vezmou si příklad z těch, kteří jsou znovuzrození fyzicky“ (1,20; 636). Dobrovolné odloučení od oblíbených míst a osob dovoluje duši vstoupit do hlubšího společenství s Bohem. Toto odřeknutí ústí do poslušnosti, což je cesta k pokoře skrze pokorování – jež nikdy nescházejí – ze strany bratří. Jan poznamenává: „Blažený ten, kdo umrtvuje vlastní vůli až do té míry, že svěří péči o vlastní osobu svému učiteli v Pánu: bude totiž umístěn po pravici Kříže!“ (4,37; 704).

Boj s vášněmi

Druhá fáze cesty spočívá v duchovním boji proti vášním. Každá příčka žebříku je spojena s jednou základní vášní, kterou autor definuje a diagnostikuje a udává terapii spolu s návrhem odpovídající ctnosti. Soubor těchto stupňů představuje nesporně nejdůležitější spis o duchovní strategii, jaký vůbec máme. Boj proti vášním totiž nabývá pozitivní charakter – nezůstává negativní záležitostí – díky obrazu „ohně“ Ducha Svatého: „Všichni, kteří podstupují tento tvrdý a náročný zápas

Pokračování na str. 12

Doba velké očisty

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Čtěte pokání a věřte evangeliu.

K dnešním svatým čtením přistupuj s obzvláštní usebraností a pokorou, protože tě uvádějí do svatopostní přípravy na slavnost našeho vykoupení. Pros Ducha Svatého, aby tě pro hojné dary, které ti chystá, také milostivě připravil.

První dvě čtení připomínají dobu velké potopy, která nelitostně postihla hříšné lidstvo. *Oni kdysi nechtěli uposlechnout. Země byla před Bohem zkažená a plná násilností.* ⁽¹⁾ Každá neposlušnost je násilím, které láme Boží zákon. Ne-ní proto divu, že také vyústí ve zjevné a zlobné násilí páchané na člověku i na stvoření. *Na zemi se rozmnožila zlovůle člověka a každý výtvar jeho myslí i jeho srdce je jen zlý.* ⁽²⁾ *Hospodin se tehdy rozhodl pro velkou očistu. Potopa na zemi trvala čtyřicet dní.* ⁽³⁾

Ale když vody opadají, Hospodin přísahá: *Nepřijde už potopa, aby pustošila zemi.* Neměla by být odpovědí člověka na Boží záruku trvalá změna smýšlení, která by ho vedla ke správnému jednání ⁽⁴⁾? Ale zatímco Bůh si nekladl žádné podmínky pro svou bezmeznou velkodušnost, člověk zapomíná na Boží dar a nepřestává lámat jeho zákon. Jsou snad hříchy dnešního světa menší než za dnů Noemových? Jako by Žalmista psal dnes: *Bůh shlíží z nebe na smrtelníky, aby viděl, zda je někdo rozumný a vyhledává Boha. Všichni pobloudili, všichni se zkazili. Nikdo nedělal dobro.* ⁽⁵⁾ *Ve městech vládne útisk a bezpráví, uvnitř jsou úklady, z jeho náměstí nemizí násilí a podvod.* ⁽⁶⁾

Bůh však nesesílá záplavy vod. *Změnila se pravice Nejvyššího.* ⁽⁷⁾ Mezi hříšným lidstvem a spravedlivým Bohem stojí Zastávce a Vykupitel, Boží Syn. *Kde se rozmnožil hřích, v míře ještě daleko štedřejší se ukázala milost.* ⁽⁸⁾ Otec vsadil všechno na jednu kartu: zaplaví svět mořem svého milosrdenství. Spoléhá na to, že tě svou obětí přesvědčí o tom jediném, co ti prospívá. Zviditelní ti svou lásku velkodušně na svém Synu. *Kristus vytrpí smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.*

Pán k nám sestoupil, ale ještě dříve, než ti oznámí Otcovo slovo a v poslušnosti k Němu dá za tebe v oběť svůj život, odchází do nehostinné a nepohodlné pouštní samoty, aby se tu v krajní přísnosti postil čtyřicet dní. Popros jej, aby ti dovolil nahlédnout do tajemství této své odloučenosti. Nevinný přijímá přísné pokání za hříšné. Dlouhých čtyřicet dní a nocí se před tváří svého Otce modlí za ty, kteří se nechtějí modlit, a postí se za ty, kteří odmítají odříká-

ní. A pokud s ním vydržíš až do konce, budeš svědkem ještě většího tajemství: pro tvou spásu a pro tvé povzbuzení Otec dovoluje, aby se k němu právě po tomto velkém očištném postu přiblížil Nepřítel. Jestliže si tak drže a směle dovoluje pokoušet Nejvyššího, kdo si může být před ním jist?

Tvůj Pán to dopouští, ačkoliv je sám nevin-ný, aby ti dal povzbuzující příklad, jak je možno se vzepřít proti Zlému: *činit pokání a věřit evangeliu.* Volá tě, abys také odcházela na poušť, dal i sám před sebou zřetelně najevo, že se »odříkáš ducha zla i všeho, co působí, i všeho, čím se pyšní«. Odejít na poušť znamená především odloučit se radikálně nejen ode všeho, co je přímo či nepřímo spojeno s hříchem, ale přimnout navíc dobrovolně i to, co je ti nepřijemné a nepohodlné. Tvoje zvykem ospalá změkčilost, liknavost i tvé nezřízené sklony musejí zřetelně pocítit, že je konec s dosavadní prostředností a vlačnou pohodlností.

Nesmi tě překvapovat, když se tvá přirozenost vzpouzí a nechce se vzdát ničeho z toho, na co si navykla a v čem nachází svoje zalíbení a potěšení. Co jiného můžeš očekávat od přirozenosti, která je porušena hříchem? Obrát svou pozornost opět ke svému Pánu: na místo odříkání neodešel sám od sebe, ale odvedl ho tam Boží Duch. K němu se obrať a na něho spoléhej. Vytrvale ho pros: *Ukaž mi své cesty, Pane, pouč mě o svých stezkách.* ⁽⁹⁾

Poznal jsi u svého Pána, že zde na zemi není tak svaté místo, kam by se Nepřítel nedokázal vloudit. Na jeho způsobu, jakým přistupuje k samotnému Božímu Synu, můžeš poznat, jak je dotěrný a vemlouvavý. Nediv se, že se objevuje právě tehdy, když se ho odříkáš. Bude tě chtít přesvědčit, jak je tvé pokání pro tebe těžké, jak by sis měl ulehčit a ukrátkit všechno to, co ti ukládá Duch. Čím větší ceny nabývá tvoje čisté svědomí díky milosti zmrtevýchvstaleho Krista, tím větší bude Nepřítelova kořist, pokud se mu podaří, aby tě o ně připravil, ale tím větší bude také jeho porážka a pokoření, jestliže vytrváš s Pánem: *Proti ďáblu se vzeprete, a uteče od vás.* ⁽¹⁰⁾ Tak, jako můžeš věřit Ježíši, že nechce nic než tvoje dobro, buď skálopevně přesvědčen, že ďábel sleduje jen tvoje neštěstí a záhubu. Osvoj si slova, kterými ho pokořil Pán: *»Jdi mi z cesty!«* ⁽¹¹⁾ Jsi stvořen pro lepší společnost. I k tobě posílá Pán své anděly, aby ti sloužili. Spolu s nimi *chval Hospodina, neboť je dobrý a pokorné učí správněmu jednání* ⁽¹²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gn 6,11; ⁽²⁾ Gn 6,5; ⁽³⁾ Gn 7,17;

⁽⁴⁾ resp. žalm 25; ⁽⁵⁾ Ž 53,3; ⁽⁶⁾ Ž 55,12;

⁽⁷⁾ Ž 77,11; ⁽⁸⁾ Řim 5,21; ⁽⁹⁾ resp. žalm 25;

⁽¹⁰⁾ Jak 4,7; ⁽¹¹⁾ Mt 4,10; ⁽¹²⁾ resp. žalm 25

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 9,8–15

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašími potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“

Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

2. čtení – 1 Petr 3,18–22

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovíval vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu.

Voda, která tehdy byla předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by křest smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám u Boha, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtevýchvstání Ježíše Krista.

On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

Evangelium – Mk 1,12–15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili.

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu!“

Tradicionalisté připomenou, co skutečně říká Koncil

„To, že papež Benedikt XVI. vyšel vstříc také někomu, kdo je mezi tradicionalisty důležitý a přitom říká velmi podivné věci, není důvod, proč tuto snahu o smíření zavrhnout a ještě za to papeže kritizovat,“ takto jednoduše shrnul tento týden mediální kauzu biskupa Williamsona v souvislosti se zrušením exkomunikace čtyř biskupů Bratrstva sv. Pia X. mluvčí unie ortodoxních rabinů USA a Kanady rabin Yehuda Levin. Bylo by ovšem hezké slyšet něco podobného třeba také od nějakého kardinála, leč časy se mění a styčné plochy ekumenického dialogu zřejmě také. Ani média o tento – možná ojedinělý, ale autenticky židovský – názor zájem neprojevala. Patrně proto, že protireči mělkosti a povrchnosti, což jsou dogmata, jejichž nepřijetí je trestáno mediální exkomunikací.

Začíná být stále více zřejmé, že velkodušné papežovo gesto, které se netýká jenom čtyř biskupů, ale také, byť nepřímo, více než jednoho milionu věřících, vnáší do církevní diskuse témata, která jsou všeobecná, protože se týkají ústředních otázek praxe katolické víry. Dialog s Bratrstvem sv. Pia X. tak v každém případě vnese do společenství věřících právě texty II. vatikánského koncilu. Koncilu, který v oficiálním názvosloví Svatého stolce nese také přívlastek ekumenický, stejně jako předcházejících dvacet koncilů církevní tradice.

Při důkladné diskusi leckdo asi užasne nad tím, co v dokumentech II. vatikánského koncilu skutečně stojí, jakož i nad tím, co tam skutečně není. A podobně už začíná vycházet najevo, co stoupenci arcibiskupa Lefébvre skutečně tvrdí a co nikdy nevtvrdili. Vyplynulo to z obsáhlého rozhovoru s jejich představeným mons. Fellayem, který přinesl ten-

to týden populární francouzský katolický časopis *Famille Chrétienne* (12. 2. 2009). Aniz bychom zabíhali do podrobností velmi důkladné a přívětivé debaty s představeným Bratrstva sv. Pia X., zřejmě je to, že – jak tvrdí – „uznávají platnost nové mše, textů II. vatikánského koncilu i všechny papeže“. Překvapení, které takovéto odhalení vyvolá u průměrně informovaného katolíka, svědčí o tom, že celá věc je poněkud komplikovanější, než jak je většinou podávána. Problém je však v interpretaci Koncilu a v praxi, to tvrdí tradicionalisté.

Správným postojem věřícího k celé věci je jistě modlitba za zdar diskuse kompetentních osob, tj. papeže a těch, které papež takovýmto dialogem pověřil. Modlit se je třeba také za ty, kteří se k tomuto ekumenickému dialogu stavějí s těžko skryvanou nechtutí. Existuje totiž nemálo koncilních textů, jimž i hlasití stoupenec Koncilu naslouchají velmi neradi. Jen jako příklad lze uvést z konstituce o liturgii: „...užívání latinského jazyka ať je zachováno“ (SC 36) a „...národnímu jazyku se může poskytnout přiměřený prostor zvláště ve čteních a přímlovách...“, je však třeba dbát na to, aby věřící dovedli spolu recitovat nebo zpívat také latinsky části mešní řádu, které jim přísluší“ (SC 54). Laciné předhazování věrnosti vůči Koncilu a následné liturgické reformě se může rychle obrátit právě proti těm, kteří se domnívají, že jsou v tomto ohledu bez po-

skvrny. Velmi snadno lze upadnout do toho, že se voda káže a víno se pije.

Nejhmamatelnějším důkazem toho je slavení eucharistie tzv. „čelem k lidu“. Kardinál Ratzinger k tomu už v roce 1981 v knize *Slavnost víry (Das Fest des Glaubens, Johannes Verlag Einsiedeln, 1981)* podotýká: „Postoj slavení mše tzv. »čelem k lidu« Koncil vůbec nezmiňuje a dokonce jej neukládá ani reformovaný pokoncilní misál z roku 1970, ale ujal se spontánně a rychle i přesto (nebo snad právě proto?).“ V jiné knize nazvané *Duch liturgie*, vydané roku 2000 (česky vyd. Barrister & Principal, Brno 2006), pak uplynulý vývoj shrnuje: „Celebrování čelem k lidu se dnes jeví skoro jako vlastní plod liturgické obnovy uskutečněné II. vatikánským koncillem.“ To je nejenom nepravda, ale „došlo tím“ – pokračuje kardinál Ratzinger – „k určité klerikalizaci, a to způsobem, který neexistoval nikdy předtím. Nyní se kněz – předsedající, jak nyní bývá raději nazýván – stává vlastním vztažným bodem celku. Všechno záleží na něm. Je to on, koho musíme vidět, účastnit se jeho liturgických úkonů, jemu je třeba odpovídat. Vše spočívá na jeho kreativitě. Je pochopitelné, že se nyní pokoušíme tuto nově vytvořenou roli opět redukovat tím, že rozdělujeme různé aktivity a svěřujeme »kreativní« roli různým skupinám, které chtějí a mají především předvést samy sebe. Stále méně je v zorném poli Bůh, stále důležitějším se stává všechno to, co dělají lidé, kteří se zde setkávají. Obrácení kněze k lidu formuje nyní obec v jeden do sebe uzavřený kruh. Svou podobou už není otevřena dopředu

a vzhůru, ale uzavírá se sama do sebe“ (str. 68, 70). Tolik názory tehdejšího kardinála Ratzingera, které zdaleka nejsou osamocené.

S těmito názory a hlavně argumenty je třeba se seznámit, dříve nežli se začne lacině, ba nadutě požadovat po druhých, aby byli věrní církevní tradici. Papežova služba jednotě Církve je výrazem a součástí živé tradice Církve nepřerušené a rozvinuté II. vatikánským koncillem. Není třeba se starat o to, zda papežovo úsilí pochopí a pochválí žurnalisté světských médií, tím spíše, když nesdílejí víru Církve. Řešení zmíněné otázky i mnoha dalších je totiž třeba hledat především ve společenství víry a trochu mimo emoce, které se zde nahromadily, přestože i ony jsou nutným doprovodným prvkem lásky k pravdě. Zachovávat jednotu, založenou na více či méně vyjádřeném odporu proti něčemu, je mnohem jednodušší než sjednotit se v pozitivním úsilí lásky.

Bude to zřejmě zápas o významy a významové odstíny slov. Neměl by to být ovšem zápas mezi otrepanými frázemi a emotivními výlevy. A nakonec: je opravdu nutné svazovat všechny dojmy lidskými pojmy? Společenství lásky a víry nelze obsáhnout lidskými slovy do úplně všech podrobností...

Zápas o plné společenství jistě nebude a nemusí sledovat každý. Stačí ponechat slovo kompetentním autoritám. Poslušnost vůči nim a pak zejména k té jediné – společné všem – prověří všechny. Platí to i pro stoupence Bratrstva sv. Pia X., ve kterém – jak ostatně ukázal případ biskupa Williamsona – také existuje dosti široká názorová pluralita. Pastýřská láska však nemůže vynechat nikoho. A ve společenství věřících neexistuje autorita, která napomáhá jednotě více než právě Kristův náměstek skrze milost víry. A láska k pravdě vede ke sdílené radosti ze společné existence.

Převzato z České sekce
Radio Vaticana

OBAVA O SVOBODU SLOVA

Náboženské rozhlasové stanice v USA se obávají, že demokratická většina v obou komorách kongresu může odhlasovat tzv. antidiskriminační zákony v takovém smyslu, že bude trestné prohlásit např. veřejně Ježíše Krista za jediného Spasitele a praktikovanou homosexualitu za hřích. Přesto chtějí pokračovat v nekompromisním hlásání pravdy a víry.

Kath-net

Benediktův velký projekt sjednocení pravověrných křesťanů

Nejen ke zrušení exkomunikace biskupů FSSPX

Zrušení exkomunikace čtyř biskupů vysvěcených arcibiskupem Marcelem Lefébvreem se dostalo v posledních dnech větší pozornosti, než bývá u vnitrocírkevních rozhodnutí zvykem. Přičinila se o to švédská televize (SVT). Tři dny před zveřejněním dekretu o papežově rozhodnutí (21. ledna 2009) zařadila do programu listopadový rozhovor s Richardem Williamsonem, v němž tento anglický biskup vyjadřuje pochybnosti ohledně plynových komor v koncentračních táborech a počtu Židů, kteří za nacistického teroru zahynuli. Načasování rozhovoru bylo dokonalé a zaručilo nechtěnou popularitu jak Bratrstvu sv. Pia X., tak Vatikánu.

Mezi tradicionalisty a popírače holokaustu bylo položeno rovnítko. Pochopitelně pobouření Židé reagovali okamžitě. Vrchní rabín v Jeruzalémě přerušil oficiální styky s Vatikánem, přestože mluvčí Svatého stolce ihned ujistil, že zrušení exkomunikace nemá ani v nejmenším souvislost s Williamsonovými názory a že na postoji církve k Židům a holokaustu se nezměnila ani čárka. Od nevhodných výroků se záhy distancoval i představený Bratrstva sv. Pia X., biskup Bernard Fellay (24. 1.) a posléze (27. 1.) vydal nótu, ve které se obrací „k papeži a ke všem lidem dobré vůle s prosbou o odpuštění za dramatické důsledky tohoto činu“. Dodal, že nepřipadná tvrzení biskupa Williamsona zdiskreditovala poslání Bratrstva a z titulu představeného zakázal zmíněnému biskupovi vyjadřovat se k politickým a historickým záležitostem. Také Benedikt XVI. využil hned první příležitosti k vyjasnění svého stanoviska. Při generální audienci (28. 1.) připomněl „brutální vy-

vražďování milionů Židů“ a řekl doslova, že šoa má být „pro všechny varováním proti zapomnění, proti negacionismu nebo redukcionismu, protože násilí spáchané na jediné lidské bytosti je násilím proti všem“. 30. ledna jsme se dočkali také osobní omluvy biskupa Williamsona. Lituje svých „nemoudrých komentářů“, které způsobily „úzkosti a problémy“ jak kardinálu Castrillón Hoyosovi, tak Svatému otci. „Vezměte mne a uvrhněte do moře, a moře vás nechá na pokoji. Víím, že vás tahle velká bouře přepadla kvůli

mně,“ cituje proroka Jonáše biskup Williamson.

Ve světových médiích ale spojení lefebvrista-negacionista už žije vlastním životem. Zatímco Židé, sledující pečlivě vývoj kauzy, pozitivně kvitovali papežova slova i vyjádření biskupa Fellaye, osten sváru zůstává bohužel uvnitř katolické komunity, jako voda na mlýn pro ty, kdo by sedmasedmdesátkrát odpustili komukoliv, s výjimkou tradicionalistů. Pokud šlo švédské televizi o vyvolání rozbrojů uvnitř katolické církve, povedl se jí tah vskutku geniálně.

MARNÝ PROTEST

Generální představený Bratrstva Pia X. Bernard Fellay žádal 21. ledna písemně švédskou televizi, aby nevysílala interview, který v listopadu 2008 natočila s biskupem Williamsonem o holokaustu, protože má být použit v nevhodný čas k sekulárním a kontroverzním cílům. Oznamil to německý list Die Zeit. Záměr poškodit Bratrstvo neměl Williamson, ale švédská televize...

TAJNÁ SCHŮZE DĚKANŮ

V rakouské diecézi Linec se tajně sešlo 35 děkanů, z nichž 31 podepsalo prohlášení proti jmenování dr. Gerharda Wagnera světícím biskupem. Ve svém prohlášení děkani tvrdí, že nemá potřebnou „akceptanci“ a mnoho lidí je tímto jmenováním údajně pobouřeno a rozčarováno. Ohrožuje to prý věrohodnost Církve. Hlavním mluvčím této skupiny je vedoucí děkan Franz Wild, jehož kaplan Andreas Golat činil potíže již před svěcením svými hesly „Povstat proti Římu!“.

PROTICÍRKEVNÍ VANDALISMUS

Na hoře Svatého Blažeje v diecézi Limburg došlo k dalšímu vandalismu. Neznámí pachatelé strhli z kříže Krista a tento korpus polámali a rozházeli po okolí. Dále poškodili harmonium a lavice. K podobným výtržnostem zde dochází opakovaně na různých místech.

ZÁKAZ MODLITBY ZRUŠEN

Anglická ošetřovatelka, která byla suspendována, protože se s pacienty modlila, se mohla vrátit do služby. Když se postižená obrátila na právního zástupce z křesťanského centra, bylo disciplinární opatření zrušeno. Případem se zabývala dolní komora parlamentu.

Kath-net

Nebudeme se dále zabývat nešťastnými výroky biskupa Williamsona. Jednak proto, že o jejich pomýlenosti nemůže být pochyb, podruhé proto, že bludů způsobených četbou špatné literatury existuje v naší společnosti nepřeberně – vzpoměme jen, kolik lidí neochvějně věří třeba báchorčím Dana Browna o Ježíšově potomstvu – a do třetice proto, že je to záležitost naprosto mimoběžná s velkým procesem smíření, o který jde papeži Benediktovi. Vzhledem k tomu, že nikdo není rád napálen a manipulován, dodejme ještě, že o záměrném načasování kontroverzního rozhovoru nemůže být pochyb. Pokud bychom věřili dušování programového producenta švédské televize Larse-Göрана Svenssona, že šlo o souběh „čistě náhodný“, museli bychom připustit přímou angažovanost temných sil. I ty ale obvykle využívají lidských prostředníků. Navíc kardinál Castrillón Hoyos potvrdil, že zprávu o zrušení exkomunikace předal lefebvrístům dlouho před zveřejněním dekretu. A – světe div se – datum odvysílání rozhovoru se přesně shoduje s datem jeho podpisu. Pro zajímavost doplníme, že důvody ke zlomyslnosti by nechyběly. Nedávno odešel do lefebvristického semináře oblíbený pastor největší švédské luteránské farnosti Sten Sandmark. A to je jen špička ledovce. Domácí luteránská církev je v hluboké krizi: z oficiálních 7 milionů luteránů jich praktikuje sotva deseti. Renomé církve, která byla až do roku 2000 dokonce státním náboženstvím, zachraňují statistiky. Podle zákona z roku 1996 jsou zapisovány do církve automaticky všechny děti, jejichž alespoň jeden rodič je matrikovým luteránem.

Vraťme se ale k tématu. Co vlastně znamená papežovo gesto? Proč se Benedikt XVI. pouští do věcí, o kterých ví, že mu nevynesou v mnoha kruzích větší popularitu? ►

► Už v první promluvě, bezprostředně po svém zvolení, papež označil práci na sjednocení křesťanů za prioritu svého pontifikátu. Média to tehdy považovala téměř za senzaci. Komentátoři totiž svorně viděli ve volbě kard. Ratzingera brzdu ekumenického dialogu. Dnes už je strategie Benedikta XVI. zřejmější. Damian Thompson, šéfredaktor britského týdeníku *Catholic Herald*, ji trefně charakterizoval jako „velký projekt sjednocení pravověrného katolického křesťanstva“. V tomto smyslu je třeba také číst papežovo jednostranné vstřícné gesto vůči lefebvristům. Sejmutí exkomunikace významně podpořilo prořímské křídlo. Biskup Williamson, který byl hlavním představitelem protivatikánských nálad, se diskreditoval sám a za všeobecného souhlasu byl umlčen. S převratnou zprávou vyšel v těchto dnech také kard. Hoyos, který pro *Corriere della Sera* potvrdil, že biskup Fellay v rozhovorech s ním uznal II. vatikánský koncil z teologického hlediska a že zbývá jen několik málo problémů. Cesta k plné jednotě je tedy definitivně otevřena. Nyní bude záležet na tom, nakolik bude Bratrstvo sv. Pia X. schopné postupovat jednotně a nakolik bude skutečně ochotné podřídit se magisteriu.

Ve stínu „lefebvrstické kauzy“ zůstala další zpráva minulého týdne, která dovoluje nahlédnout do dílny Benedikta XVI. Australský katolický týdeník *The Record* zveřejnil informaci o přípravách personální prelatury pro anglikány. Týkala by se zhruba 400 tisíc členů Společenství tradicionalistických anglikánů, vedeného arcibiskupem Johnem Hepworthem. Ti už v roce 2007 vyjádřili přání začlenit se do katolické církve. Téhož roku biskupové tohoto mezinárodního společenství na hlavním anglikánském poutním místě ve Velké Británii, ve Walsingham, podepsali Katechismus katolické církve. Největším problémem,

který bude muset Vatikán vyřešit, je status anglikánských biskupů, v převážně většině ženatých. Podle týdeníku *The Record* Kongregace pro nauku víry navrhla Papežovi zřízení personální prelatury už loni na podzim a očekává se, že by záležitost mohla být dořešena ještě před končícím rokem sv. Pavla.

Třetí událostí ekumenického dosahu z minulého týdne je volba ruského pravoslavného patriarchy. Jak známo, Cyril Gundajev bedlivě sleduje kroky Benedikta XVI. v urovnávání situace tradicionalistů uvnitř katolické církve. Postoje pravoslavných jsou v širokém spektru katolického světa nejbližší právě jim, o liturgii nemluvě. Pozitivní vývoj dialogu s pravoslavnými v posledních letech je tedy třeba do jisté míry přičíst systematickému úsilí papeže o lepší zacházení s katolickými tradicionalisty. Lze, myslím oprávněně doufat, že cesta k plné jednotě s pravoslavnými dostává jednoznačnější směr a že i její cíl získává jasnější obrysy.

Pevnost současného papeže, v níž nebere ohledy na trendy dnešní liberální společnosti ani nepodléhá iluzi, že by se snad mohl zalíbit všem, je imponující. Svými zásahy směřuje také a především k úklidu a smíření uvnitř vlastního domu. Usvědčuje ze strachu a z netolerance ty, kdo si připadají nejdůležitější a nejtolerantnější. Jako svědek koncilu usiluje o „reformu reformy“, o návrat k jeho pravým záměrům. Právě vstřícné kroky ke kritikům pokoncilního vývoje mohou posloužit k tomu, aby nepohodlné otázky o situaci dnešní církve byly otevřeny a aby se koncilní „tady a teď“ po čtyřiceti letech znovu stalo skutečností. Rok sv. Pavla je k tomu jistě dobou příhodnou. Apoštol národů nám po dvou tisíciletích vzkazuje: Vyzkoušeli jste mnohé, držte se dobrého.

*Převzato z České sekce
Radio Vaticana*

Výzva k modlitbě za Svatého otce

Mnoho věřících si uvědomuje opozici, které musí čelit Svatý otec Benedikt XVI. ve své snaze o smíření Bratrstva svatého Pia X. s Církví. Současný tlak médií a dalších neohrožuje však jenom toto dílo papeže Benedikta, ale zřejmě si také někdo přeje, aby to posloužilo k narušení jeho nauky a jeho autority jako papeže.

Na Svatého otce útočí také liberální kněží a laici v Rakousku, když jmenoval světicím biskupem v Linci „konzervativního“ faráře. (P. X. Maria Wagner má ve své farnosti každodenně adoraci, nemá ministrantky atd.)

Někteří naši věřící vyjádřili a vyjadřují svou podporu Svatému otci na internetové stránce www.ja-zu-benedikt.net. Je to mezinárodní akce, které se zúčastnilo už tisíce Němců, Francouzů, Italů atd., ale také už stovky Čechů a Slováků.

Podepřít Svatého otce je však povinností nás všech, především modlitbou, účastí na Eucharistii, obětováním sebežalostí a utrpení.

Jednou z možností je připojit se k celosvětově šířené modlitbě za Sv. otce, třeba hned po přečtení této výzvy nebo kdykoliv později a opakovat ji častěji (i jako nověnu).

Otče náš, Zdravas Maria (tříkrát), Sláva Otci.

V. Modleme se za našeho papeže Benedikta.

R. Ať ho Pán zachová a posiluje ho a blaženým ho činí na zemi a nevydá ho do rukou jeho nepřátel.

V. Ty jsi Petr (to je Skála).

R. A na této skále zbuduji svou Církev.

Modleme se: Všemohoucí, věčný Bože, smiluj se nad svým služebníkem, naším papežem Benediktem, a veď ho ve své dobrotě na cestě k věčné spáse, aby s tvou milostí usiloval o to, co se ti líbí, a dosáhl toho celou svou silou. Amen.

Matko Církve, oroduj za nás!

Svatý Petře, oroduj za nás!

SMRT V NAPROSTÉ OPUŠTĚNOSTI

Eluana Englaro, 37letá žena, která ležela 17 let v kómatu a byla kasačním soudem odsouzená k smrti hladem a žízni, zemřela v naprosté opuštěnosti. Ve chvíli smrti nebyl u ní ani lékař ani nikdo z příbuzných. Zatímco ministerský předseda Berlusconi usiloval o její záchranu, prezident Napolitano odmítl podepsat potřebný dokument. Zpráva o její smrti zastihla parlament uprostřed jednání o jejím případě.

KONCERT K Vatikánskému jubileu

12. února v 17 hod. se v audienční síni Pavla VI. konal slavnostní koncert, při kterém „Our Lady's Choral Society“ a „RTE-Concert-Orchestra“ z Dublinu předvedly Händelovo oratorium Mesiáš. Koncert se konal u příležitosti 80. výročí vzniku současného vatikánského státu.

80 LET NEJMENŠÍHO STÁTU NA SVĚTĚ

V roce 1870 vtrhly Garibaldiho oddíly do papežského Říma a zrušily tak po staletí trvající papežský stát. Papež se stal „dobrovolným zajatcem“ Vatikánu. Teprve po 60 letech byl uznán Stát Města Vatikán za nástupce církevního státu. Stalo se tak uzavřením Lateránských dohod 11. února 1929. Vatikán je nejmenším státem jak co do počtu obyvatel tak co do rozlohy. Jeho teritorium 44 ha se omezuje na terén ohraničený vatikánskými hradbami a travertinovým pásem mezi konci křídel kolonády na náměstí Svatého Petra.

Kath-net

Svědectví z životní cesty benediktinského mnicha

„Když se otevře lahvička s parfémem, něco z jeho aroma se ztratí,“ říká P. Notker Hiegl OSB. Přesto by chtěl ukázat několik malých tajemství a dát nám tak nahlédnout do myšlenek a snů, které ho zaměstnávají. Jeho svědectví nám dovolují poznat něco z prozřetelné Boží lásky, s jakou ho Pán vede prostorem a časem, formuje jeho povolání a vede je k naplnění. Sny nejsou vždy jen „hublíny“, jsou to světla, která nás provázejí na cestě k Bohu.

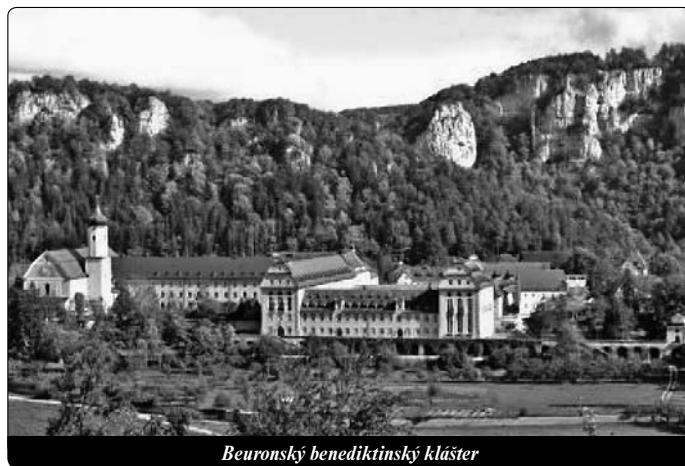
První zpověď v sakristii evangelického kostela

Velmi živě si vzpomínám na svou první zpověď. Ozbroujen sepsaným lístkem šel jsem k evangelickému kostelu svatého Vavřince v Schönaich. Žili jsme totiž v diaspoře a neměli jsme svůj kostel. Pan farář Schubert seděl v sakristii na židli.

Ukázal mi prstem na zem vedle, kde si mám kleknout. To jsem také udělal, protože mi bylo zcela jasné, že svátostné setkání s Bohem vyžaduje takový postoj těla. Řekl jsem úvodní slova, sáhl pro lístek do kapsy kožených kalhot, ale lístek jsem nenašel. Zůstal venku v kancionálu. Bez vysvětlování jsem vstal a šel pro něho. To už chtěl do sakristie vstoupit další. Ale já jsem ho předběhl a opět jsem klečel na svém místě. Dostal jsem tak krásné napomenutí, které mě přivedlo k tomu, že jsem následující noc stále opakoval: „Pane Ježíši, jestli je to tvoje vůle, pak chci být jednou knězem.“ Teprve po kněžském svěcení mi otevřela matka své srdce a řekla mi, že mě již při mém narození darovala Bohu. Moje přání při prvním svatém přijímání došlo naplnění.

Hvězdy na nočním nebi

Po 2. světové válce dostala moje rodná vesnice Schönaich

Beuronský benediktinský klášter

Prosba matky při mém prvním svatém přijímání

Při výuce a přípravě na první svaté přijímání nás učili: Ve svatém přijímání je Pán Ježíš skutečně přítomen se svým oslave-

ným tělem a duší, se svou krví jako Bůh a člověk. Před takovou velikostí je třeba projevit jen nejvyšší pokoru, klanění a úctu. Moje matka mi řekla, že po svatém přijímání mám u Pána Ježíše jedno „volné“ přání. Jako nejmenší ze skupiny jsem klečel vpředu u oltáře, ruce uctivě složené ukazovaly k nebi. Zavřel jsem oči, přijal jsem svatou hostii do široce otevřených úst. Nyní byl Ježíš pod způsobou chleba nastěhován v mém srdci. Když jsem se vrátil do lavice, modlil jsem se modlitbu poděkování za tuto velikou milost. Pak jsem řekl Pánu ve svém srdci své přání: „Pane Ježíši, jestli je to tvoje vůle, pak chci být jednou knězem.“ Teprve po kněžském svěcení mi otevřela matka své srdce a řekla mi, že mě již při mém narození darovala Bohu. Moje přání při prvním svatém přijímání došlo naplnění.

P. Notker Hiegl OSB

kino. Jeden z prvních filmů, který jsem viděl spolu se svými rodiči a starší sestrou, byl film „Terezička z Lisieux“. Útulný svět u tatínka, maminky a jejich sester jsem si uměl živě představit. Jak při oblačce Terezie v klášterní zahradě sněžilo, protože o to prosila ve své duši Ženicha Ježíše jako znamení lásky, její život i umírání, to všechno na mě hluboce zapůsobilo. Terezie z Lisieux se od toho dne stala mým miláčkem. Cestou domů v temné noci jsem se podíval vysoko na nebe a řekl jsem: „Vidím ‚T‘ z Terezčiny hvězd na nebi, ale podívejte se, tatínku a maminko, já tam vidím také ‚M‘.“ Moje křestní jméno Michael bylo napsáno na nebi a moji rodiče mi s láskou tiskli ruce a nic neřikali.

Ital na Königstraße

Když jsem chodil do školy ve Stuttgartu ještě před vstupem do kláštera, chtěl jsem si v nakladatelství Herder koupit

nějakou knížku, která by mě informovala o vstupu do kláštera. Přišel jsem z hlavního nádraží na Königstraße a spatřil jsem napravo výkladní skříň knihkupectví. Měl jsem v obchodě prozradit tajemství svého srdce a říct, že hledám knížku na téma „vstup do řádu“? Při mém intenzivním hledání mě někdo vzal za rameno. Byl to malý Ital s tmavými vlasy. Ukazoval mi svoje náramkové hodinky a řekl lánanou němčinou: „20 marek, potřebuji koupit chleba dětem.“ „Vodi mě za nos, nebo to potřebuje opravdu?“ uvažoval jsem. „Nech si svoje hodinky,“ řekl jsem mu a dal jsem mu všechny peníze, které jsem měl připraveny na nákup knížky. Krátce přikývl a zmizel v davu. V noci jsem viděl ve snu Itala s jeho hodinkami na ruce a měl jsem pocit: – To byl Ježíš! Do kláštera jsem se dostal i bez knížky.

Umývání kotle v klášterní kuchyni

V kuchyni v klášteře měli vždy tři bratři službu: dva museli v modrých zástěrách umývat nádobí, ten třetí měl nepřijemnou práci – musel v bílé plastické zástěře mýt v kotli hrnce a pánve vřelou vodou. Všiml jsem si, že ten, kdo byl dříve hotov s jídlem, mohl se zmocnit modré zástěry. Proto jsem začal také rychle jíst. Pak jsem v cele četl při rozjímání text Janova evangelia 13,1–4: „Protože Ježíš věděl, že Otec všechno vložil do rukou, že přišel od Boha a k Bohu se vrací, vstal, odložil svůj šat a opásal se bílou zástěrou.“ Příště jsem přišel do kuchyně poslední, políbil jsem bílou zástěru a šel jsem mýt hrnce v kotli s vřelou vodou.

Oltární mřížka v beuronské milostné kapli

Beuronskou milostnou kapli vystavěl v letech 1898–1900 P. Paul Krebs spolu s P. Desideriem Lenzem OSB. Výzdoba ukazuje oslavu Panny Marie v průběhu staletí. Nejdříve

předobrazy, které poukazují na Marii již ve Starém zákoně, pak novozákonní scény, církevní Otce, kteří se přičinili o oslavu Panny Marie, a nakonec její korunování v nebi. Po II. vatikánském koncilu byla nejdříve odstraněna mřížka, ale postavení oltáře na štěstí zůstalo nedotčeno. Při svatém přijímání vyvstala vždy

Beuronská milostná kaple

otázka: do úst, nebo na ruku, vestoje, nebo vkleče. Po jednom „uměleckém rozhovoru“ byla nakonec mřížka vrácena na původní místo. Bůh umí psát i na křivých rádcích. Ráno v 8 hodin jsem měl mši svatou a velká část věřících přijímala svaté přijímání uctivě vkleče u mřížky do úst. Sním ještě o tom, že se na mřížku vrátí bílé plátno, jako tomu bylo kdysi.

Evropa od Gibraltaru až k Uralu pod ochranou Panny Marie

Od skály Gibraltaru až k horám Uralu jsou všude křesťané, kteří uctívají Nejsvětější Trojici jako velké tajemství v Duchu Svatém. Andělé Evropy povolali sv. Pavla, aby našemu kontinentu přinesl evangelium. Jeho misijní cesty od Troady až ke Španělsku, jeho mučednická smrt, kterou podstoupil později spolu se svatým Petrem v Římě, to vše se stalo semenem křesťanství v Evropě, evangeliem se stala Evropa jako taková Evropou. Materskou řečí Evropy je křesťanství a tuto řeč nechceme nechat zahynout. Maria, Matka našeho Spasitele, nás přitom bere za ru-

ku a pomáhá nám, abychom bojovali pro jejího Syna. 24. října 2008 došel můj sen o reevangelizaci Evropy již svého počátečního naplnění: P. Erich Maria Fink z Bereznik na evropské straně Uralu napsal zápis do přímluvné knihy a vstoupil tak do modlitebního spojení se svatyní Naší Milé Paní Evropské na Gibraltaru.

Pavel se chtěl stát bratrem všech

V 1. listě Korintánům (9,19n) píše Pavel: *Stal jsem se pro všechny otrokem, abych jich získal co nejvíce... Pro židy jsem se stal židem..., těm bez zákona jsem byl bez zákona..., pro slabé slabým..., abych za každou cenu zachránil alespoň některé.*

To je také můj sen. Jako farář navštěvuji domovy důchodců v oblasti, ve kterých nacházejí péči senioři z mých farností. Sedí zde ve foyer, pijí kávu a jedí buchtu, některé je třeba krmit lžičkou, nosí slintáčky, aby chránili čistotu svých šatů. Sestra Rita se mě ptá, zda bych nechtěl také kávu, a já přikývnu. Přinese mi kávu a chléb s marmeládou, která takřka přetéká. „Já se tím umažu!“ říkám. Pro sestru to není žádný problém. Přinese mi slintáček a uváže mi ho. „Teď je to dobré,“ říkáme oba najednou. A tak jíme všichni spolu, pak se pomodlíme, zapíváme ještě staré mariánské písně a já jim dám požehnání. Teprve nyní mi sestra odváže slintáček a vděčně se na mne dívá. Mezi seniory jsem se stal seniorem.

Vnější znamení mají svůj hluboký význam

Nemylme se, znamení mají svůj význam, své působení, ať už je používáme uvědoměle anebo nevědomky. Je také jisté, že náboženská znamení mohou být „povrchní“, ale také se v nich skrývá hluboká religiozita, která je navenek skryta. Kropenka a kříž v bytě, bílý čepce řeholních sester ve školkách, kněžská klerika, mnišská

tonzura nebo dokonce koruna – žehnání, poklekání před svatostánkem, klečení při modlitbě růžence, kancionál v ruce cestou do kostela na nedělní mši svatou, to všechno jsou více než jen „povrchnosti“, jsou to znamení lásky k Pánu Ježíši. Jednou jsem měl takový sen: Byl jsem v nebi a šel jsem do „holičského salonu“. Anděl s širokým škapulířem mě pozdravil, uvázel mi zlatou zářící roušku a zeptal se: „Korunu?“ Odpověděl jsem prostě: „Ano!“

Nebezpečí zřízení na skalách nad Dunajem

Stále znovu musí v Donautal vyjíždět záchranná služba, když horolezci a ti, kteří se jimi chtějí stát, při cvičení a výstupech se vystaví takovému nebezpečí, že se jim musí pomáhat. A kolikrát jsem už byl volán jako farář k smrtelným úrazům. A to pak celou noc pracuje fantazie a nervy: Já sám visím na skále, nohy se potácejí bez opory v prostoru a síly v rukou kvapem ubývá. Volám o pomoc, jak jsem to jednou sám zažil v horách, křičím a slibuji Bohu všechno možné, jestli mi jen tentokrát pomůže. A pak slyším hlas: „Pust se!“ Napřed chci volat: „Ale to nejde, nevzdám se poslední pozemské jistoty!“

„Pustit se“ – to jsem přece tolikrát říkal nemocným a umírajícím, lidem s katetry, s dýchacími trubkami, s rakovinou žaludku, s parkinsonem a dialýzou – pustit a spadnout do široké Boží náruče.

Z Kirche heute 2/2009
přeložil IŠ

Papež Ambrogio Damiani Achille Ratti, tj. Pius XI., se musel od začátku svého pontifikátu proti své vůli zajímat o P. Pia.

Když Benedikt XV. v lednu 1922 zemřel, kardinál arcibiskup Achille Ratti opustil diecézi Milán, aby vzdal hold zesnulému papeži a zúčastnil se konkláve, které začalo 2. února.

V té době žil P. Pio v klášteře San Giovanni Rotondo již několik let v důvěrné modlitbě k Pánu, slavil své dlouhé mše svaté a radoval se z krásy přírody, protože byl okouzlen pohorím Gargano, podobně jako František obdivoval horu Verna. Panoráma Gargana přirovnával P. Pio ke Svaté zemi, ale tuto analogii bylo možno nejlépe vnímat na místě, kde se dokonalo Pánovo umučení.

P. Pio v tichu své cely očekával s napětím volbu nového papeže a s radostí přijal zprávu, že novou hlavou Církve se stal kardinál Ratti.

Již několik let, a konkrétně po roce 1918, se stalo jméno P. Pio důvěrně známé v celé Církvi, a proto se očekávalo, že s novým pontifikátem zaujme Církev své stanovisko k tomuto bratru, který žil ve ztraceném klášteře mezi garganským pohorím.

Rok po korunovací papeže Rattioho se však stala na deset let tvrdou skutečností tato slova: „Haec est voluntas Dei in Cristo Iesu.“ Posvátná kongregace svatého oficia totiž 1. března 1923 poslala do San Giovanni Rotonda tento dekret:

„Nejvyšší posvátná kongregace svatého oficia, ustanovená na ochranu víry a mravů, po vyšetření skutečností, které se týkají P. Pia z Pietrelciny z řádu menších bratří kapucínů, který žije v klášteře v San Giovanni Rotondo v diecézi Foggia, prohlašuje na základě uvedeného šetření, že se v tomto případě nejedná o skutečnosti nadpřirozené, a vyzývá věřící, aby se řídili ve svém jednání podle tohoto prohlášení. Řím, palác Svatého ofi-

Otec Pio a papež Pius XI.

cia 31. května 1923. Luigi Castellano, notář NPKSO.“

Rok nato 24. června 1924 táž Svatá kongregace s odvoláním na výnos z předchozího roku upřesnily: „...Po shromáždění ještě četnějších bezpečných pramenů a jiných informací táž Nejvyšší posvátná kongregace pokládá za svou povinnost vyzvat věřící ještě důraznějšími slovy, aby se zdrželi návštěv a neudržovali s ním vůbec žádný písemný styk z důvodů zbožnosti.“

Těmito dvěma dokumenty začíná období izolace P. Pia od laického světa, který ho obklopoval, ale současně začíná ještě intimnější spojení s Kristem, protože P. Pio měl více času rozjímat o jeho umučení, o jeho významu pro kněze a o jeho slovu „Žizním“, které pronesl z kříže k lidstvu.

Dějiny nás široce poučují, že každá osobnost je obklopena osobami, které si jí váží a ctí ji, a jinými, které z určitého důvodu se pokoušejí jí způsobit něco zlého.

Ti jsou ve výhodě v tom, že vítězství zla nad dobrem se dosahuje vždy snáze, protože je vždy snazší ukázat faleš než pravdu. Ostatně, abychom lépe poznali, jak dosáhli pomlouvači úspěchu nad P. Piem, je třeba znát způsob myšlení Pia XI.

On velice vroucně miloval Církev a v důsledku toho více než mnozí jiní dbal i o důstoj-

nost kněze, Božího služebníka; pro něho kněz měl být zářící pochodní.

Viděl kněze ve vznešeném stavu, pro který se křehká lidská přirozenost měla rozplynout, a proto toužil, aby se nemohl proti takovému služebníku Božimu pozvednout žádný hlas.

Papež se náhle ocitl před mimořádným případem, který bylo nesnadné vhodně analyzovat a vyvodit z toho důsledky, protože chtěl mít kněze, který se řídí Ježíšovým příkazem: „učte všechny národy“ a je otcem duší.

Jestliže kněz a učitel je předmětem diskusí, trpí tím jeho poslání, mezi dušemi, které ho obklopují, se šíří zmatky, a tak se místo školy pravdy a víry šíří špatný příklad jako kruhy na hladině, do které byl hozen z břehu kámen.

Ti, kteří bojovali proti P. Piovi, znali dobře toto papežovo smýšlení, a proto začali poukazovat na špatný příklad, který by se ukázal před lidstvem, podobně jako za pontifikátu Jana XXIII. se zase snažili přesvědčovat, že P. Pio, zachvácený fanatismem, chce udělat ze San Giovanni Rotonda svými sbírkami finanční hnutí.

Trefili do černého, protože papež Pius XI. byl přesvědčen, že doporučením kněze má být vzorný život, a chtěl vidět v P. Piovi vzorného kněze katolické církve a nikoliv krácející maškaru, jak ho představovaly lži předtím, než se projevila pravda.

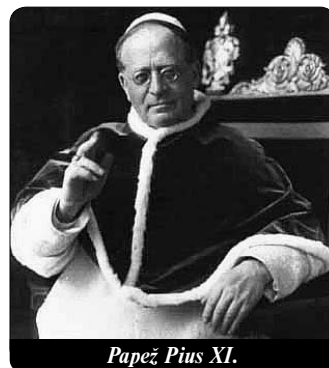
Krise z roku 1923 byla dočasná, protože nedokázala udušit dobré semeno, které Pán vložil do srdce P. Pia a těch, kteří spojení na dálku museli deset let čekat, až podle neporazitelného zákona pravda nakonec musela zvítězit.

P. Pio to přijal od Pána jako zkoušku, i když se mu nakonec dostalo satisfakce a viděl porážku synů temnot. Byl si vždy vědom, že být knězem zname-

ná být bojovníkem, pro kterého platí slova opakovaná Ježíšem: ...nepřinesl jsem pokoj, ale válku. Boj, který musel P. Pio v letech 1923–1933 podstoupit, nebyl krutý, on však podřídil svou kalenou kněžskou ocel poslušnosti, jakou mu ukládá Hlava Církve. Vzpouru vlastního rozumu podřídil Boží vůli a žil dlouhé dny v horoucí modlitbě, kterou s vírou a pokorou přednášel před trůn Nejvyššího a vyprošoval odpuštění pro své pomlouvače.

Jako po noci následuje den, tak po výroku Svaté kongregace z roku 1923 následovalo důsledné prošetření pramenů, které obviňovaly P. Pia. To opět odpovídá charakteru papeže Pia XI., který byl uvážlivý a rozhodný. Byl nadán prozíravou inteligencí, která mu umožnila dospět k závěru, že obvinění proti P. Piovi byla smyšlená. Po zákazech, které byly uloženy P. Piovi, všiml si Pius XI., že v celé záležitosti jsou určité nejasné body, a nařídil důsledné prošetření výtek a obvinění. Chtěl, aby šetření bylo co nejobsáhlejší, shromáždilo velké množství svědectví od lidí všeho druhu a aby byly vyslechnuty osoby jemu velice blízké.

Např. je známo, co řekl Pius XI. Donu Orione, kterého si jako papež nesmírně vážil a radil se s ním o mnoha situacích. Jednoho dne při jejich rozhovoru přišla řeč na P. Pia. Svatý kněz Don Orione se pokusil říct, že podle jeho zdání... Ale nemohl větu dokončit, protože papež rezolutně prohlásil: „Done Orione, chci slyšet váš názor a nikoliv vaše zdání.“ Názor má totiž

Papež Pius XI.

Papež Pius XI.

větší hodnotu než zdání, protože se musí opírat o určitá fakta a nikoliv jen o dojmy. A názor Dona Oriona byl podpořen svatostí a horlivostí tohoto kněze.

Když si Pius XI. složil celou mozaiku a viděl, že to, co bylo řečeno dříve, byla odporná lež a že rozhodnutí Posvátné kongregace bylo mylné, neváhal prohlásit, že lidé, kteří spravují Církev, byli oklamáni.

Pius XI. se vůbec nesnažil bránit pověst nekompromisnosti Posvátné kongregace svatého oficia, protože bylo zcela zřejmé, že P. Pio pykal za viny, kterých se nedopustil, že má velké otcovské srdce a živou inteligenci a vyčkává trpělivě na den, který mu přinese satisfakci.

A tak 16. července 1933 se P. Pio vrátil do kostelíka, aby sloužil mši svatou a podle vůle Svatého otce byl opět obklopen svými věrnými, kteří v době zkoušky a mlčení s ním byli spojeni v duchu.

Pius XI. mu udělal tu radost, že na závěr mše svaté, sloužené s velkým dojetím, mohl udělit jeho jménem papežské požehnání. Od té doby byl papež velmi nakloněn tomuto svému knězi, pro kterého neváhal udělat krok zpět. Papež si dal zavolat výslovně Mons. Cuccarullu do Říma a po srdečném rozhovoru mu řekl: „Nyní budete spokojeni, vy kapucíni. P. Pio byl plně rehabilitován. Je to poprvé v dějinách Církve, že Svaté officium musí přepracovat své dekrety.“

Z knihy *I cinque Papi di padre Pio Laurenziana - Napoli* (pokračování)

Pán Ježíš o svých kněžích

ZASAVĚCENÍ DUCHU SVATÉMU

Svět naprosto nezbytně potřebuje Ducha Svatého, aby zduchovněl, ale ještě více ho potřebují moji kněží, kteří mu mají otevřít své duše pro nové Letnice, duše zářící a čisté, přetvořené ve Mne, aby oslavovaly Otce a přinášely spásu světu.

Duch Svatý s božskou úzkostlivostí vyhledává nádoby, do kterých by mohl vylít své nekonečné poklady, touží po kněžských duších, které se rozšiřují, volají ho, vzývají, přijímají, sdělují ho, rozdávají: protože On je Boží dar, Dar darů, jediný schopný obnovit duše a svět, oživit je, očistit a uzpůsobit je, aby se mohly znovu narodit v Duchu Svatém.

Nová éra, právě éra Ducha Svatého, přichází na svět, aby ho obnovila, ale On chce, aby se mohl dát poznat zvláště svým kněžím přetvořeným ve Mne. Chce je pozvednout, učinit z nich anděly, posvětit je, aby s Ním, pro Něho a v Ném šířili v Církvi jeho království, které pohne dušemi a srdci.

Jak velice touží můj Otec vidět, že je uctívána, vyzvedána, oceňována zvláště v kněžských srdcích tato Osoba božské Trojice, která je Láska a která panuje Láskou! Protože Duch nepřišel jen v určitém historickém okamžiku, ale přišel navždy, aby věčně vlastnil svou Církev a řídil s nekonečnou sladkostí skrze milost (své zamilované pole působnosti) inteligence a srdce.

V mnoha duších je Duch Svatý odstaven stranou, i když je osobou, bez které by tvor nebyl vůbec schopen se v nadpřirozeném řádu milosti ani pohnout. A bohužel i pro mnohé mé kněze je něčím druhořadým, i když je božským působením kněze. Měl by být v knězi tím nejintimnějším dobrem, jeho tepem a jeho životem! Duch Svatý by měl kolovat v kněžské duši jako krev v jeho žilách, měl by prosakovat

jeho myšlenky, slova a skutky. Měl by být pro něho tím, čím je pro Mne. Nejsou kněží druhým Mnou? Proč se tedy nedají Duchem Svatým bezpodmienečně ovládnout, když mu vděčí za všechno, protože od něho věčně vychází jejich povolání? Kdo je posvětil na kněze? Kdo dává sílu jejich slovům při proměňování?

Kdo je přivedl k oltáři a kdo je kněžským svěcením učinil hodnými přetvořit se ve Mne, abych sestupoval do jejich rukou, abych uskutečňoval předpřipravení? Kdo v nich působí odlesk vtělení Slova, které se obnovuje v každé mši svaté skrze moje umučení a moji smrt? Komu vděčí za své povolání? Kdo si je vyvolil, aby okušovali oltáře vůni své čistoty?

Kdo je ustavičně ze země obětuje mému Otci v jednotě se Mnou a balí do lásky tento dar, aby se líbili Otci, a přetvořil je ve Mne?

Kdyby moji kněží rozjímali o těchto nekonečných dobrech, ať už o těch, které vidí, kterých se dotýkají rukama, nebo těch, ještě mnohem četnějších, která jsou jejich zraku zahalena, ale která mají jako aktivní princip Ducha Svatého!

Je možno s jistotou říct, že v životě kněze zcela zvláštním způsobem není ani jeden úkon, kterému by neasistoval Duch Svatý, který by nedoprovázel a nepronikal.

Nikdy se neunavím v naléhání na svrchované, absolutní panování Ducha Svatého v duších mých kněží bez jakýchkoliv překážek. Jeho největší radostí

Conchita Armida

je přetvářet je ve Mne a představovat je Otci, jak se stali jednou jedinou věcí se Mnou v Jednotě Trojice.

Kéž by se moji kněží plně darovali této božské Osobě, bez jakýchkoliv výhrad, bez egoismu, bez míry. Když to udělají, velice brzy budou přetvořeni, protože jen Duch Svatý dělá z každé duše druhého Ježíše a uvádí ji přímo do Jednoty (CC 52, 224–236).

Ježíšovy horoucí touhy

Když se zahloubáme do slov a modlíme kněžského svěcení, uvědomíme si, že právě zde má svůj počátek toto přetvoření kněze, protože je mu svěřena moc být reálně Mnou samým ve slavení mše svaté a přísluhováním svátostí smíření a všech ostatních svátostí, ve kterých Mne reprezentuje. Nejsou snad Mnou tyto kněží, posvěcení mým Otcem, Církvi a pomazání Duchem Svatým?

Není to tedy neužitečné naléhání, jestliže požadují toto přetvoření, když mnozí moji kněží na to zapomínají, neuvádějí je do života, nepřikládají tomu důležitost, odbývají to nedbale a povrchně, pouze když vykonávají svou službu, a mnohdy ani tehdy ne. Nuže – mým živým přá-

ním je, aby se v každém kněžském srdci toto přetvoření uskutečnilo velice intimně, hluboce, aby dosáhlo své plnosti v Jednotě Trojice.

Chci obnovit mnohá skleslá srdce, chci probudit mnohé ospalé duše; chci otrást až do hloubky citlivou tkání kněžských srdcí, aby odpověděli na moje horoucí touhy učinit je dokonalými v jednotě. Chci svým hlasem proniknout do jejich citů, zmalátnělých a vychladlých v důsledku styků se světem, který je ode Mne vzdálil. Chci je přivést do své náruče a přitisknout je na své Srdce, předat jim zápal, světlo, lásku, život! To je to, co sleduji těmito diskretními důvěrnostmi svého Srdce, plného něžnosti a lásky.

Přijdou, opakují, vrátí se do mé náruče ztracené ovce, duše, které se poskvřily hříchy, i ony křivopřísežné, které se ode Mne vzdálily. Vráti se ke Mně kající svatokrádežníci, vrátí se vlažní a lhostejní, ambiciózní a lakomí, ti, kteří byli tolika způsobu zranění a jsou smutní, přijdou leniví, nemravní, nečistí a všichni, všichni ostatní, protože já do svého pozvání zahrnuji všechny, a oni očistění, kající a v pokoře se vrhnou k mým nohám. Já je však vezmu do své náruče, přitisknu je na svou rozdrásanou hrud, dám jim polibení míru, zapomenu na jejich minulost a nahradím starého člověka Mnou, Ježíšem.

Chci jen dobro jejich a jejich duší. Toužím jen úzkostlivě po jejich vážném a trvalém přetvoření ve Mne, protože je miluji! Láska, jen láska, která na všechno zapomíná a všechno odpouští, způsobila, že Já pro jejich dobro bych na ně vylil všechny city, kterých je moje srdce plné.

Moje Církev přijme nový impulz lásky a nejvyšší Velekněz bude mít velkou útěchu, když uvidí, jak znovu rozkvétají s ještě větší silou rostliny této zahrady, a bude se radovat z jejich triumfu a jejich skrytých vítězství.

Všichni moji kněží s ním vytvoří více než kdykoliv dříve je-

SMRT SODOMITSKÉHO KOVBOJE

Australský herec Heath Ledger ukončil svůj život požitím prášků na spaní ve věku 28 let. Byl nalezen ve svém bytě bez dopisu na rozloučenou. Ledger byl představitelem sodomitského kovboje v propagačním filmu s homosexuální tematikou „Brokeback Mountain“.

Kath-net

dinou duši, jediný pulz, jediné úsilí, jednoho jediného Ježíše, jediného Spasitele. Budou sjednoceni s jeho petrovskou službou a budou připraveni dát život za duše, za náboženství, aniž by změnili jedinou čárku v jeho nebeském učení.

Tento můj podnět nezůstane neplodný, tento můj impuls z nebe pro kněze: dříve nebo později ho bude slyšet na celém světě, protože jednota je síla a Jednota v Trojici je božská síla a přivede k uskutečnění tuto životnou a svatou obnovu, ve které všichni moji kněží budou tvořit s papežem jednu jedinou věc, jednu jedinou věc s biskupy, protože budou jednou jedinou věcí se Mnou, Já s nimi a v nich, v Trojici.

Budou tedy přinášet plody věčného života v duších a vzdají Bohu slávu v srdcích, svět dá odpověď Pravdě, protože Duch Svatý je plodná síla této radikální změny a nejen všech věcí ve Mně, ale jednou z nezákladnějších věcí bude přetvoření kněží ve Mne.

Tak nastane obnova univerzální, nikoliv omezená na některá místa či národy, protože všude bude přítomen jeden jediný kněz, Já sám budu přítomen a budu působit, přitahovat, obětovat, očisťovat a posvěcovat.

Já, který předvídám budoucnost, jako by to byla přítomnost, již se cítím vlastníkem duší a národů, rozšiřuji v srdcích své království představované věrně mými kněžími, kteří už nebudou chladní nebo vlažní, nebudou osamělí a izolovaní, nýbrž spojeni se Mnou, který jsem celý světlo, celý žár, celá síla a přitažlivost, celý ctnost a láska.

Nemyslete si tedy, že se omezím a budu toužit jen po přetvoření mých kněží v Mexiku, moje touha se vztahuje na celý svět, protože Já jsem více než dostatečující nejen pro svět, ale pro tisíce světů, kdyby zde byly.

Tento svět se potřebuje obnovit, zduchovnět, spasit se, ale na to je jediný prostředek: přetvoře-

ní kněží ve věčného, čistého, jediného a svatého Kněze a Spasitele, který touží a slibuje, že se vrátí na zem ve svých kněžích, aby se reálně uskutečnila ve světě v jeho kněžích nová éra spásy a posvěcení.

Sám Vykupitel se svými nekonečnými a nevyčerpatelnými zásluhami chce vykupovat. Vykoupení totiž neskončilo na kříži, tam jen začalo a jeho přesváté neúčinnější plody budou trvat v Církvi až do konce věků.

Bohužel, pro mnoho duší zůstanou tyto plody bez užitku. A proč? Pro nedostatek svatých dělníků na mé vinici, pro nedostatek horlivosti, obětí a lásky k duším. Ale na to všechno bude lék v kněžích, kteří – přetvoření ve Mne – budou vlastnit mé ctnosti a moji svatost, samotného mého Ducha, který je bude podněcovat ke stále větší dokonalosti, a tedy ke stále těsnější jednotě se Mnou až k totálnímu přetvoření ve Mne.

Trojice již očekává svaté plody této jednoty kněží ve Mně, která spočívá přesně v přetvoření, protože přetvoření sjednocuje. A to je konečný cíl všeho, toto je tajemství zjevení celého mého plánu. Je to nejvznešenější, nejčistší, nejsvětější a nejvíce povznesené v dokonalosti: sjednocení, jedna jediná a nejčistší a neplodnější Jednota v Trojici.

Po staletích a staletích, která jsou pro Mne jako jeden den, chci všechno přivést k uskutečnění ve své podstatě a dokonalosti, aby to všechno způsobilo v této milované Církvi plnost rozkvětu a duším bylo přesvátým prostředkem, který je sjednotí a přivede do nebe (CC 51, 50-55; 56-59).

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 128-129, 134-138
Přeložil -ls-*

Volání po apoštolech Nejsvětější Svátosti oltářní

Biskup Atanáš Schneider z Karagandy v Kazachstánu poslal evropským věřícím tento dopis:

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Milí věřící!

Naším největším bohatstvím je naše katolická víra. Na mnoha místech v průběhu dvoutisícileté historie Církve byli věřící pronásledováni. Pronásledování byla různého druhu: věřícím se upíralo právo na majetek, na občanská práva, právo na dobrou pověst, dokonce i právo na život. Věřící byli zbavováni svých chrámů, byli zatýkáni a vražděni kněží, řeholníci i stateční laici.

Biskup Atanáš Schneider z Karagandy

O jedno však pronásledovatelé věřící připravit nemohli: o jejich katolickou víru. V takových těžkých dobách pronásledování byla víra očištěna jako zlato v ohni. V takových dobách si věřící o to více hájili ty největší poklady své víry, a to byla Nejsvětější Eucharistie a nejsvětější Panna Maria.

Zdá se, že dnes zatím žijeme ve svobodě. V naší době však existuje nebezpečí, že Nejsvětější Eucharistii nevěnujeme onu pozornost, nevzdáváme jí takovou úctu a nechováme k ní tak opravdovou a hlubokou lásku, jakou eucharistický Ježíš zasluhuje a na jakou má právo. Ježíš je přítomen v tajemství Eucharistie celý s úplným majestátem své božské Osoby. Je v ní pokorně skryt pod způsobou malého kousku chleba. Jak k němu přistupujeme, jak s ním zacházíme v okamžiku svatého přijímání? Jsme si plně vědomi toho, že je

před námi přítomna velikost našeho Boha, náš Spasitel, před kterým andělé ustavičně padají na tvář, jak nám to popisuje kniha Zjevení, před kterým padali na kolena hříšníci, nemocní, apoštolové a svaté ženy během jeho pobytu na zemi, jak můžeme číst v evangeliích?

Jestliže to víme a máme opravdovou víru a horoucí lásku k Osobě Ježíše Krista, může nám být lhostejné, zda před ním v okamžiku svatého přijímání padneme na kolena, nebo ne a místo toho zůstaneme stát?

Prosíme o živou víru ve svátost Eucharistie, o horoucí, citlivou a svrchovaně pozornou lásku k Ježíši, který je přítomen ve svatém přijímání pod závojem chleba. Pak budeme při přistupování k svatému přijímání tak proniknuti vírou a láskou, že v nás všechno bude volat: PÁN JE TO!

Tak to učinil apoštol Jan, když spatřil zmrtvýchvstalého Pána. A co nám zbude, než padnout na kolena, jak to udělal apoštol Petr, a říct: „To Ty jsi zde, Pán můj a Bůh můj, věřím v Tebe, klaním se Ti a miluji Tě!“ Kéž takto vypadají chvíle našeho svatého přijímání. Vždyť zde na zemi není nic světlejšího, nic klanění hodnějšího než Ježíš ve svátosti Eucharistie, ve svatém přijímání.

Chraňme s velkou láskou tento největší poklad naší Církve. Kéž opravdu povstane za našich dnů mnoho apoštolů svaté Eucharistie!

Chválena a velebena buď bez ustání Nejsvětější Svátost Oltářní!

*Atanáš Schneider,
pomocný biskup v Karagandě,
Kazachstán*

JAN KLIMAK - dokončení ze str. 2

(srov. 1 Tim 6,12), nechť vědí, že se přišli vrhnout do ohně, pokud opravdu touží, aby nemateriální oheň přebýval v nich“ (1,18; 636). Oheň Ducha Svatého je oheň lásky a pravdy. Jen síla Ducha Svatého zajišťuje vítězství. Ale podle Jana Klimaka je důležité vzít na vědomí, že vášně samy o sobě nejsou špatné; stávají se jimi špatným využíváním, což působí lidská svoboda. Jsou-li očistěny, otevírají člověku cestu k Bohu energiemi spojenými z askeze a milosti, a „jestliže obdrží od Stvořitele řád a počátek..., je hranice ctnosti bez konce“ (26/2,37; 1068).

Vrchol duchovní cesty

Poslední fází cesty je křesťanská dokonalost, která se rozvíjí na posledních sedmi příčkách žebříku. To jsou stadia nejvyššího duchovního života, jaká zakoušejí „esikasté“, poustevníci, kteří dospěli do stavu vnitřního klidu a pokoje; ale jsou to stadia dostupná i nejhrošlivějším cenobitům. Z prvních tří – prostota, pokora a rozlišování – pokládá Jan ve shodě s poustvními otci za nejdůležitější onu poslední, tj. schopnost rozlišovat. Všechno chování je třeba podrobit rozlišování; všechno totiž závisí od hlubokých motivací, které je třeba pečlivě zvažovat. Zde vstupujeme do samotného centra osoby a jde o to, probudit v poustevníkově, v křesťanu duchovní citlivost a „vnímavost srdce“, Boží dary: „Jako vůdce a pravidlo v každé věci musíme po Bohu následovat naše svědomí“ (26/1,5; 1013). Tím způsobem se dosahuje klidu duše, esichia, díky kterému se duše může vrhnout do propasti božských tajemství.

Stav klidu a vnitřního pokoje připravuje esikasta k modlitbě, která je podle Jana dvojitá: „modlitba tělesná“ a „modlitba srdce“. První je vlastní tomu, kdo si musí pomáhat chováním těla: vzta-

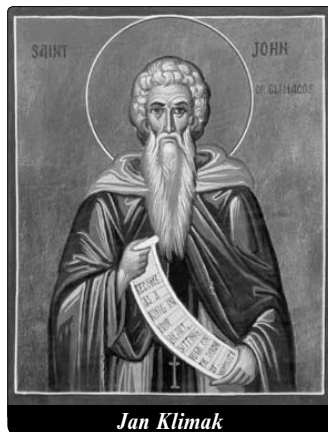
hovat ruce, vydávat vzdechy, být se v prsa atd. (15,26; 900). Druhá je spontánní, protože je plodem probuzené duchovní vnímavosti, Božího daru pro toho, kdo se oddává modlitbě tělesné. Jan jí dává název „modlitba Ježíšova“ (Iesoú euche) a spočívá v samotném vyzvání jména Ježíš, v ustavičné invokaci jako dýchání: „Ježíšova památka ať se sjednotí s tvým dechem a pak poznáš užitečnost esichie, vnitřního pokoje“ (27/2,26; 112). Nakonec se modlitba stává velice jednoduchou, prostě slovo „Ježíš“ se zcela sjednocuje s naším dechem.

Trojice nejvyšších ctností

Poslední příčka žebříku (třicátá), zaplavená „střízlivým opojením Ducha“, je věnována nejvyšší „trojici ctností“: víře, naději a především lásce. O lásce mluví Jan jako o erosu (lidské lásce), manželském způsobu spojení duše s Bohem. A on volí ještě obraz ohně, aby vyjádřil žár, světlo, očistění lásky skrze Boha. Síla lidské lásky může být znovu zaměřena k Bohu, tak jako na planou olivu může být naroubována dobrá oliva (srov. Řím 11,24) (15,66; 893). Jan je přesvědčen, že intenzivní zážitky tohoto erosu umožňuje duši dělat větší pokroky než tvrdý boj proti vášním, protože jeho síla je velká. V naší cestě tedy převažuje pozitivní stránka. Ale lásku je možno vidět také v těs-

Ilustrace k dílu Jana Klimaka

Jan Klimak

ném vztahu k naději: „Silou lásky je naděje: díky ní očekáváme odplatu lásky... naděje je branou k lásce... nedostatek naděje ničí lásku: k ní se vážou naše námahy, ona nás podporuje v našem soužení, díky ní jsme obklopeni Božím milosrdenstvím“ (30,16; 1157). Závěr Žebříku obsahuje syntézu díla slovy, která dává autor vyslovit samotnému Bohu: „Tento žebřík ať tě naučí duchovním podmínkám ctností. Já stojím na vrcholu tohoto žebříku, jak řekl onen můj veliký zasvěcenec (svatý Pavel): – Nyní tedy trvají tyto tři: víra, naděje a láska, největší z nich však je láska“ (1 Kor 13,13) (30,18; 1160).

V tomto bodě se nabízí poslední otázka: Může nám Žebřík, dílo napsané poustevnickým mnichem, který žil před čtrnácti staletími, ještě něco říct? Životní cesta člověka, který žil stále na hoře Sinaj v době od nás tak vzdálené, může být pro nás nějak aktuální? V prvním okamžiku by se mohlo zdát, že odpověď by měla být „ne“, protože Jan Klimak je od nás příliš daleko. Ale když ho pozorujeme trochu více zblízka, vidíme, že onen mnišský život je pouze velkým symbolem křesťanského života, života křesťana. Možná říct, že ukazují velkými písmeny to, co my píšeme den co den malými písmeny. Jedná se o prorocký symbol, který zjevuje, co je to život pokřtěného ve společenství s Kristem, s jeho smrtí a zmrtvýchvstáním. Pro mne je zvláště důležitý fakt, že na vrcholu „žebříku“ jsou současně

základní ctnosti, počáteční, velice prosté: víra, naděje a láska. Nejsou to ctnosti dostupné pouze morálním hrdinům, nýbrž jsou Božím darem pro všechny pokřtěné: v nich roste také náš život. Počátek je také konec, výchozí bod je také bodem cílovým. Celá cesta vede ke stále radikálnější realizaci víry, naděje a lásky.

V těchto ctnostech je přítomný celý výstup. Základní je víra, protože tato ctnost obsahuje fakt, že se zříkám své arogance, svého myšlení, nároku, že o všem budu rozhodovat sám, aniž bych se svěřil druhým. Je nezbytná tato cesta k pokoře, k duchovnímu dětství: je třeba přemoci arogantní chování, které říká: Já znám lépe, v této mojí době v 21. století, než co mohli znát tehdy oni. Je třeba se naopak svěřit Písmu svatému, slovu Pána. Otevřít se s pokorou horizontům víry, abychom vstoupili do nemírné šíře univerzálního světa, světa Božího. Tím způsobem roste naše duše, roste citlivost srdce vůči Bohu. Správně říká Jan Klimak, že jen naděje nás uschopňuje žít lásku. Naděje, v jaké pokračujeme každodenní věci, neočekáváme úspěch ve svých pozemských dnech, nýbrž očekáváme konečné zjevení samého Boha. Jen v takovém rozšíření své duše, v tomto sebezpřekročení se náš život stává velkým a můžeme snášet každodenní únavy a zklamání, můžeme být k druhým dobří, aniž bychom čekali na odplatu. Jen když je zde Bůh, tato velká naděje, ke které směřuji, mohu vykonávat každý den malé kroky svého života a tak se učit lásce. V lásce se skrývá tajemství modlitby, osobního poznání Ježíše: prostá modlitba, která směřuje pouze k tomu, aby se dotýkala božského Mistrova Srdce. A tak se vlastní srdce otevírá, učí se od něho jeho vlastní dobrotě, jeho lásce. Využijme tedy tento „výstup“ víry, naděje a lásky; dosáhneme tak pravého života.

L'Osservatore Romano
12. února 2009

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

mi a ulicemi, ale i Církvi a jejími učilišti, říká nekompromisně: „Nic se nezměnilo. To, co platilo za Františka, platí i nadále. Spása není od lidí, ale od Boha. Není to věc dovednosti ani režie, ale záležitost milosti a oběti.“ Papež liturgické reformy ho nechává dále slavit jeho latinskou mší, protože je přesvědčen, jak sám řekl, že tato mše platí více než misie. P. Pio dosahuje nevidaných apoštolských úspěchů těmi nejstaršími prostředky: klasičtější zpovědníci a tichou latinskou mší. Obracejí se u něho i zarytí zednáři, kterým nekompromisně promlouvá do svědomí. V San Giovanni Rotondo není ani náznak potřeby zmodernizovat bohoslužby a pastorační praxi. P. Pio praktikuje to, co zjevil Ježíš nedávno předtím své služebnici Conchitě Armidě: – Aby mi kněz získal duše, nepotřebuje nic jiného, než aby měl čisté srdce a byl obětí jako Já. A Pán tuto trvale platnou pastorační praxi potvrzuje u P. Pia živými krvavými pečeti. Aby nebylo omylu, nikoliv ze stigmat vzešla jeho horlivost, ale z jeho horlivosti stigmata.

Druhá svěťice, kterou mám na mysli, je neméně aktuální. Je to svěťice holokaustu, Edit Stejnová, svatá Terezie Benedikta od Kříže, která nám odpovídá na otevřenou otázku, jak se dívat na obrácení jejího národa. Místo dlouhých slov přečteme si několik jejích vět: „Nemůžete zakusit, co pro mne znamená skutečnost, že Maria, Matka Boží, byla Židovka.“ „Neumíte si představit, co to pro mne znamená, jít ráno do kaple, podívat se na svatostánek a Mariin obraz a říct si u sebe: – Byli naši krve.“ „Neumíte si představit, co pro mne znamená být dcerou vyvoleného národa a patřit ke Kristu nejen duchovně, ale také příbuzenstvím krve.“

Ve své závěti napsala: „Od této chvíle přijímám s radostí smrt, kterou Bůh pro mne určil, v naprostém přilnutí k jeho svatě

vůli. Prosím Pána, aby přijal můj život a moji smrt ke své cti a slávě, na všechny úmysly Srdci Ježíše, Marie a svatě Církve; zvláště pak za posvěcení a zdokonalení našeho svatého řádu, za usmíření nevěry židovského národa, aby Pán byl přijat těmi, kteří jsou jeho, aby přišlo jeho království v plné slávě, za spásu Německa a mír ve světě; konečně za mé rodiče živé i zemřelé a za všechny, které mi Bůh dal, aby nikdo z nich nebyl zatracen.“

Osobní svědectví patronky Evropy nás přesvědčuje, že pro žádný jiný národ nebylo, není a nebude přijetí Krista tak velkým darem jako pro Izrael.

Na některé sporné otázky nenacházíme správnou odpověď, protože se neradíme s láskou. Také mnoho projevů, které se objevily jako reakce na vstřícné otcovské gesto Benedikta XVI. z konce ledna, prokazuje tak málo křesťanské lásky a smířlivosti, že bych se nedivil, kdyby někdo, kdo uvažuje o konverzi, se po těchto projevech lekl a zaváhal.

Chyby a hříchy, které vidíme u jiných, jsou tehdy oprávněným předmětem naší pozornosti, když nás nabádají, abychom zpytovali svědomí a prosili Pána, aby nám pomohl odhalit naše vlastní hříchy: „Zbav mě mých tajných hříchů a očisti mě od vin, které jsou mi skryty.“ Cizí viny mě musí především nabádat k modlitbě, aby mi Pán ukázal cestu, jak mohu být svému bližnímu nápomocen při jeho obrácení. Pak nás cizí vina nedohání k odsuzování a pohoršování, ale naplňuje nás lítostí, soucitem a horlivostí pro spásu duší. Bohužel často nám cizí hříchy může přinášet jakési nepřiznané uspokojení. Vytváří nám něco jako tmavé pozadí, na kterém by se i naše vybledlé ctnosti mohly jevit trochu zřetelněji. Ve skutečnosti je to infantilní přežitek z doby nezralosti, s jakým se setkáváme u dětí žalobníčků. Když matka oprávněně kárá dítě, to vyrukuje s žalobou na bratříčka: „On také...“ Jenomže tato

primitivní sebeobhajoba má vlastně svůj původ u otce hříchu a lži, který na nás žaluje před Božím trůnem ve dne v noci.

Stačí, když vidíme někoho, že se chová zcela jinak než my, a cítíme nutkání nějak se s tím vyrovnat. Použijeme k tomu mechanismus, na který jsme nejvíce zvyklí: od pochopení a tolerance až po podezřívání, kritiku, odsuzování a pohrdání. V pokušení sáhnout k nejhorší variantě budeme především tehdy, když se nás zmocní pocit, že nás odlišné chování a postoje bližního nějak ohrožují či obviňují. Pak mobilizujeme všechnu svou vynalézavost, abychom svého bližního smetli někam, kde nás nebude rušit a provokovat. I tu nejctnostnější ctnost je nakonec možné nějak zpochybnit a pomluvit. Uplatňují se tu i paušální soudy, jakým podléhal i budoucí apoštol Natanael: Z Nazareta nemůže vzít nic dobrého. Klasickým příkladem zůstane novicmistryně a představená sestry Marie Bernardy v klášteře Nevers, která se nedokázala smířit s pokorou a prostotou omilostněné dívky z jeskyně Massabielle takřka do její smrti. Přitom to byla osoba, jejíž profesí bylo vést k dokonalosti v duchovním životě.

Kdo se radí s láskou, umí být jinak neúnavný a vynalézavý než pýcha a egoismus: ani přímé setkání s vinou ho nezbavuje přesvědčení, že u jejího kořene vůbec nemusí stát zlý a odsouzený úmysl, ale také omyl dobré vůle, a neváhá zkoumat sám sebe, zda k tomuto omylu bližního nějakým způsobem sám nepřispěl.

Je ještě další infantilní jednání, které zatěžuje vztahy a komplikuje dorozumění. „Nemluví s tebou!“ je primitivní zbraň rozkacených manželů. Odmítáme-li s bližním mluvit, znamená to, že mu nechceme přiznat ani náznak dobré vůle, a to je opovržlivá troufalost a povýšenost. Kdyby se podobným způsobem k nám choval náš nebeský Otec, asi bychom tu už dávno nebyli a nebylo by o čem mluvit. Že však tady

jsme, je důsledek toho, že nás miloval jako první, kdy jsme vůbec nebyli schopni se na něho obrátit. Náš nebeský Otec je dokonce ochoten rozmlouvat i s tím, komu už není pomoci, jak nám ukazuje podobenství o bohatci a Lazarovi. Bůh zná jen jeden neodpuštělný hřích: zneuznání a odmítnutí jeho milosrdné lásky. Všechno ostatní je ochoten vybilít, i kdyby to bylo rudé jak šarlat.

Náš problém nespočívá v rozlišování, co je předkoncilní a co koncilní, ale v otázce, co je koncilní a co nekoncilní, tedy co bylo a je a nadále bude opravdu katolické, a tu musíme urychleně řešit, i kdyby Bratrstva nebylo, dříve, než v této nejasnosti sami utoneme. Významní holandsští teologové, jako Schoonenberg a Schillebeeckx, (kardinál Alfring si ho povolal na Koncil jako odborného poradce) sestavili na závěr Koncilu tzv. holandský katechismus, který měl konkretizovat „koncilního ducha“. ⁽¹⁾ Jaké je jeho ovoce? Arcibiskup z Utrechtu Willem Jacobus Eijk hovořil před několika dny ve Frankfurtu o náboženské situaci v současném Holandsku. Ačkoliv zde nevládl komunismus, náboženství už nehraje ve společnosti žádnou roli. Církev opouští mnoho katolíků a také mnoho kněží. Z 316 farností bylo nutno udělat jen 48 pastoračních středisek. Kněží je pro zatím zbývajících 25 % (statistických) katolíků z 16 milionů obyvatel k dispozici 100 a do roku 2015 jich nezbude více než 50. V Německu je situace na mnoha místech podobná. Co říci k současnému otevřenému protipapežskému povstání laických iniciativ a liberálních kněží v Rakousku? To je ovoce dlouhodobé setby, které bude pro rakouský episkopát a Svatý stolec nesporně mnohem tvrdším problémem než Kněžské Bratrstvo svatého Pia X.

-/š-

⁽¹⁾ Zde začalo také „přijímání ve stoje na ruku“ jako důsledek „nového“ pojetí Eucharistie.

„Zázračná medailka“ - přívěs na řetězek,

zlato 14kar.: malá (14 mm) - 890 Kč,

střední (16 mm) - 1450 Kč, velká (19 mm)

- 2300 Kč. Zlaté růžencové prsteny - cca

2300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Rožňavská 3, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Pondělí 2. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Z hora dané - Jan Jurák **8.35** Namib park, Velká mešita Hassana II., Socha svobody **9.05** Milosrdný otec **10.05** Po stopách Ježíše Krista (4) **10.30** Druhé čtení **11.00** PVM - Jan Rajnoch (2) **11.45** Malé biblické příběhy (21) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Iceland **13.00** Flauto colorato **14.00** Na koberečku (58) **14.20** Meandry řeky Odry (P) **14.50** Iceland **15.40** Poutní místo Starý Bohumín (P) **15.55** Zrnko v perle Karibiku **16.15** H2Onews **16.25** Píseň svobody - Bakhita **17.00** NOEparáda (L) **17.20** Kinematograf múz: Národopis **18.20** Deti **18.30** Pro zdraví: Geriatria **18.40** Malé biblické příběhy (22) **18.50** Z hora dané - Jan Jurák **19.20** Namib park, Velká mešita Hassana II., Socha svobody **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Putování Modrou planetou: Island **20.45** Na koberečku (58) **21.00** GOODwillBOY **21.30** Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl - Veronika Barátová **22.30** Elektronická kazatelna **22.50** Flauto colorato **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Úterý 3. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Hlubinami vesmíru **9.10** Cesta k andělům (4) **9.50** Čtete z křesťanských periodik **10.00** Rodina dnes **11.30** Pro zdraví: Geriatria **11.40** Malé biblické příběhy (22) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Slavnostní koncert (nadace Campianus) **13.05** Poutní místo Starý Bohumín **13.15** Lidé na cestě **13.25** Zpravodajské Noeviny **13.30** Island **14.10** Deti **14.20** Na křídlech ducha **15.00** Čtete z křesťanských periodik **15.05** Agro Palkovice, jak je možná neznáme **15.25** Zlatá dychovka **15.55** Zrnko v perle Karibiku **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** Chile a Patagonie **17.00** Říkají to filmem - Bohumil Miša Kheil **17.45** Píseň svobody - Bakhita **18.15** Dětská televize (2) **18.35** Malé biblické příběhy (23) **18.50** Myanmar **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Misijní magazín (30) (P) **21.10** Po stopách Ježíše Krista (4) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** Meandry řeky Odry **22.20** Octava dies **22.50** Modlitba se zpěvy Taizé **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Středa 4. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Putování Modrou planetou: Island **9.00** Zlatá dychovka **9.30** PVM - Jan Rajnoch (2) **10.10** Rodina dnes **11.40** Malé biblické příběhy (23) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Geriatria **12.15** Iceland **13.10** Misijní magazín (30) **14.15** Deti **14.30**

Myanmar **15.30** Zlatá dychovka **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.20** Z hora dané - Jan Jurák **16.50** Lidé na cestě **17.00** V posteli chit-chat - 5 (P) **17.50** NOEparáda **18.10** Pro zdraví **18.20** Zpravodajské Noeviny **18.35** Malé biblické příběhy (24) **18.45** Na křídlech ducha **19.25** Zrnko v perle Karibiku **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Léta letí k andělům - Haig Utidjian (P) **20.35** Říkají to filmem - Ján Kuska (L) **21.20** Zpravodajské Noeviny **21.30** Světový den bez tabáku (P) **21.40** Hlubinami vesmíru **22.35** Církevní majetek **00.05** H2Onews **00.15** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 5. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Po stopách Ježíše Krista (4) **8.50** Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl - Veronika Barátová **9.55** Léta letí k andělům - Haig Utidjian **10.15** Kinematograf múz: Národopis **11.10** Čtete z křesťanských periodik **11.20** NOEparáda **11.45** Malé biblické příběhy (24) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Manu, Pohoří Atlas, Yosemiteký národní park **12.40** Pro zdraví **12.50** Zrnko v perle Karibiku **13.10** Meandry řeky Odry **13.40** Putování Modrou planetou: Island **14.20** V posteli chit-chat - 5 **15.10** NOEparáda **15.35** Cesta k andělům (4) **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** Říkají to filmem - Ján Kuska **17.05** Na křídlech ducha **17.45** Píseň svobody - Bakhita **18.15** Lidé na cestě **18.25** Nová Indie **18.35** Malé biblické příběhy (25) **18.45** Na koberečku (58) **19.00** GOODwillBOY **19.30** Léta letí k andělům - Haig Utidjian **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Pro vita mundi (P) **20.45** Zpravodajské Noeviny **20.55** Milosrdný otec **21.55** Agro Palkovice, jak je možná neznáme **22.05** Po stopách Ježíše Krista (4) **22.30** Rodina dnes **00.00** Zpravodajské Noeviny **00.10** Poslech Radia Proglas.

Pátek 6. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Národopis **9.15** Zrnko v perle Karibiku **9.35** Misijní magazín (30) **10.40** NP Joshua Tree, Etosha, NP Capitol Reef **11.10** Octava dies **11.40** Malé biblické příběhy (25) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Říkají to filmem - Ján Kuska **12.50** Collegium orientale **13.10** Píseň svobody - Bakhita **13.40** Pro vita mundi - Jan Rajnoch (2) **14.20** NP Joshua Tree, Etosha, NP Capitol Reef **14.50** Zpravodajské Noeviny **15.00** Křížová cesta **15.30** Pro vita mundi **16.10** Zpravodajské Noeviny **16.20** Rodina dnes **17.50** Cesta k andělům (4) **18.35** Malé biblické příběhy (26) **18.50**

Poutní místo Starý Bohumín **19.05** Lidé na cestě **19.20** Křížová cesta **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Hlubinami vesmíru (P) **20.45** Po stopách Ježíše Krista (3) **21.15** H2Onews **21.25** Misijní magazín (30) **22.30** Na koberečku (58) **22.45** Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl - Veronika Barátová **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Sobota 7. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.20** Istanbul **8.45** Čtete z křesťanských periodik **8.55** Dětská televize (2) **9.20** Nová Indie **9.30** Ve jménu Ježíše: Železná koruna **10.00** V posteli chit-chat **10.50** NOEparáda **11.10** Hrdinové Nového zákona (P) **11.30** Pro zdraví **11.40** Malé biblické příběhy (26) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Zrnko v perle Karibiku **12.30** Léta letí k andělům - Haig Utidjian **13.00** H2Onews **13.15** Slavnostní koncert (založení nadace Campianus) **14.15** Lidé na cestě **14.25** Misijní magazín **15.35** Pro vita mundi **16.10** Myanmar **17.10** Hlubinami vesmíru **17.55** Z hora dané - Jan Jurák **18.20** Nová Indie **18.35** Malé biblické příběhy (27) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Píseň svobody - Bakhita **19.25** Druhé čtení **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách Ježíše Krista (5)(P) **20.35** Střípky vzpomínek **22.05** Léta letí k andělům - Haig Utidjian **22.25** Katecheze Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. **23.25** Druhé čtení **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Neděle 8. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.20** Evangelium (P) **8.25** Zrnko v perle Karibiku **8.50** Návštěvníci - sociální služby (P) **9.00** Na koberečku (58) **9.15** Léta letí k andělům - Haig Utidjian **9.40** Pro vita mundi **10.25** Evangelium **10.30** Mše svatá s farností Nový Hrozenkov (L) **11.40** Čtete z křesťanských periodik **11.50** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba se Sv. otcem **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.45** Worship - chvály v kostele sv. Václava v Ostravě **13.55** Evangelium **14.00** Lidé na cestě **14.10** Nová Indie **14.25** Katecheze Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. **15.25** Z hora dané - Jan Jurák **15.55** Zlatá dychovka **16.25** V posteli chit-chat (5) **17.15** Ve jménu Ježíše: Železná koruna **17.45** Hrdinové Nového zákona **18.05** Na křídlech ducha **18.45** Myanmar **19.35** Po stopách Ježíše Krista (5) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies **20.35** L' Orfeo baroque orchestra **21.55** Poutní místo Starý Bohumín **22.05** Píseň svobody - Bakhita **22.20** Druhé čtení **22.45** Rodina dnes **00.15** Zpravodajské Noeviny **00.50** Poslech Radia Proglas.

KOSTEL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ VE SLAVKOVICÍCH U NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ – PROGRAM POUTÍ V ROCE 2009

HLAVNÍ POUTĚ: 19. dubna v 15 hodin – svátek Božího milosrdenství – kardinál Miloslav Vlk • 4. října v 15 hodin – mše sv. ke cti sv. Faustyny.

POUTĚ O TŘETÍCH SOBOTÁCH V MĚSÍCI: Program: 16.00 růženc a Korunka k Božím milosrdenství, možnost svátosti smíření • 17.00 mše svatá.

21. března – R. D. ThDr. Lukasz Andrzej Szendzielorz, děkan z Velkého Meziříčí • **16. května** – R. D. ThLic. Miroslav Michalak, arciděkan, okrskový vikář z Trutnova • **20. června** – R. D. Mgr. Jan Mach, děkan, farář z Kostelce na Hané • **18. července** – R. D. Mgr. Marian Rudolf Kosík OPraem., opat kláštera v Nové Říši • **15. srpna** – R. D. Václav Pícha J.C.D., okrskový vikář z Českého Krumlova • **19. září** – P. ThLic. Antonín Pražan SDB, přednášející na TF JU v Českých Budějovicích • **17. října** – P. Jiří Můčka OMI, farní vikář z Klokoť u Tábora • **21. listopadu** – D. Mgr. Siard Kamil Novotný OPraem., farní vikář z Nové Říše • **19. prosince** – R. D. Mgr. Petr Papoušek, administrátor z Velkých Pavlovic.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY: Pátek 15.00 – hodina milosrdenství – adorace, křížová cesta, Korunka k Božím milosrdenství; 16.00 – mše sv. • sobota 17.00 – mše sv. • neděle 10.30 – mše sv.

Aktuální informace o poutích a akcích: tel. 566 502 853, e-mail: info@slavkovic.cz. Skupiny poutníků se mohou hlásit na tel. 566 502 854 nebo e-mailem na pout@slavkovic.cz.

Charita Svaté rodiny Luhačovice vyhledává VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ NA POZICI KOORDINÁTOR DOBROVOLNÍKŮ pro Charitu Svaté rodiny Luhačovice. Požadujeme: příjemné vystupování, samostatnost, trestní bezúhonnost, flexibilitu. Nabízíme: dobrý kolektiv, další vzdělávání a možnost práce i na částečný úvazek. Předpokládaný nástup březen, duben 2008.

Písemné žádosti spolu s životopisem zasílejte na adresu: Charita Luhačovice, Hradisko 100, 763 26 Luhačovice, příp. na e-mail: luhacovice@caritas.cz.

Římskokatolické farnosti Morkovice a Pačlavice Vás zvou na **POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 21. března 2009 v kulturním domě v Pačlavicích**. Přednáší P. Josef Nuzík, vikar cerekter kněžského semináře v Olomouci.

Program: 8.45 – zahájení – ranní modlitba • 9.00 – I. přednáška – meditace • 10.30 – II. přednáška – meditace • 11.30 – modlitba bolestného růžence • 12.00 – oběd • 13.00 – konference, kněží odpovídají na vaše dotazy • 14.30 – III. přednáška – meditace • 15.30 – kající pobožnost a příležitost ke svátosti smíření • 16.15 – křížová cesta ve farním kostele • 17.00 – mše sv. ve farním kostele – závěr duchovní obnovy.

Přihlášky získáte na faře v Morkovicích, tel. 731 621 105 nebo po bohoslužbách v sakristii. **Režijní poplatek** činí 100 Kč. Přihlásit se můžete i na e-mail: faramorkovice@seznam.cz.

Do 16. března 2009 odevzdejte na faře v Morkovicích vyplněnou přihlášku i s poplatkem. Můžete se závazně přihlásit i telefonicky nebo e-mailem, poplatek pak zaplatíte na místě.

Ve dnech **1.–3. května 2009** se uskuteční **františkánská pouť do Montichiari v Itálii – Rosa Mystica**, která je obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky.

Odjezd: v pátek 1. 5. 2009 v 16 hod. z Hodonína, v 18 hod. z Brna.

Příjezd: v neděli 3. 5. 2009 ráno. **Cena:** 1650 Kč. Nocleh cestou tam i zpět v autobuse.

Sobotní program: mše sv. v Dómě, domek a hrob Pierrini Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše sv., křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do ČR** v 18 hod. Pouť vede otec Jaroslav Stříž. **Přihlášky:** Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice, tel. 518 370 892, mobil: 724 751 856 nebo 720 382 976.

Liturgická čtení

Neděle 1. 3. – 1. neděle postní

1. čt.: Gn 9,8–15
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: srov. 10 (*Všechno tvé jednání, Hospodine, je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.*)
2. čt.: 1 Petr 3,18–22
Ev.: Mk 1,12–15
Slovo na den: Na poušť.

Pondělí 2. 3. – ferie

1. čt.: Lv 19,1–2.11–18
Ž 19(18),8.9.10.15
Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)
Ev.: Mt 25,31–46
Slovo na den: Cokoli jednomu z nejposlednějších.

Úterý 3. 3. – ferie

1. čt.: Iz 55,10–11
Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19
Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
Ev.: Mt 6,7–15
Slovo na den: Při modlitbě nemluvte naprázdno.

Středa 4. 3. – připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: Jon 3,1–10
Ž 51(50),3–4.12–13.18–19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
Ev.: Lk 11,29–32
Slovo na den: Jonás byl znamením pro ninivské.

Čtvrtek 5. 3. – ferie

1. čt.: Est 14,1.3–5.12–14
Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8
Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
Ev.: Mt 7,7–12
Slovo na den: Každý, kdo prosí, dostává.

Pátek 6. 3. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28
Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8
Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?!*)
Ev.: Mt 5,20–26
Slovo na den: Kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu.

Sobota 7. 3. – připomínka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Dt 26,16–19
Ž 119(118),1–2.4–5.7–8
Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Mt 5,43–48
Slovo na den: Milujte své nepřátele.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. ÚNORA – 7. BŘEZNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 3.		PO 2. 3.		ÚT 3. 3.		ST 4. 3.		ČT 5. 3.		PÁ 6. 3.		SO 7. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	288	319	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	288	320	292	324	295	328	298	332	302	336	305	340	309	344
Antifona k Zach. kantiku	288	320	292	325	296	328	299	332	302	336	306	340	309	344
Prosby	289	320	292	325	296	329	299	332	302	336	306	340	309	344
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	289	321	293	326	296	329	300	333	303	337	307	341	310	345
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Nešpory:														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	286	318	290	322	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	286	318	291	323	294	327	297	330	301	334	304	338	307	342
Ant. ke kant. P. M.	287	319	291	323	294	327	298	331	301	335	304	339	308	343
Prosby	287	319	291	323	295	327	298	331	301	335	305	339	308	343
Záv. modlitba	289	321	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu

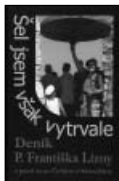
28. 2. • 14. 3. • 28. 3. • 18. 4. • 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

ŠEL JSEM VŠAK VYTRVALE • DENÍK P. FRANTIŠKA LÍZNY Z POUTI ZA SV. CYRILEM A METODĚJEM

František Lízna

Kniha je deníkovým záznamem jezuitu P. Františka Lízny, který se mj. věnuje lidem na okraji společnosti, ale proslul i jako poutník. Ve svých 66 letech se pěšky vydal ze slovensko-ukrajinské hranice až do krymského Chersonese, spojeného s věrozvěsty Cyrilem a Metodějem. Tím završil svou symbolickou „pěší spojnici“ přes celou Evropu, započatou předchozími poutěmi do španělského Santiaga de Compostela a portugalské Fatimy a protínající i moravská poutní místa Velehrad a Svatý Hostýn. Tentokrát český řeholník kromě počasí a vlastní bolesti zápasí i s ubíjející nekonečností ukrajinské roviny a s beznadějí i chudobou „divokého Východu“. Obrazová příloha nabízí řadu unikátních fotografií a dokumentů.

Cesta • Váz., 140x200 mm, 144 stran, 148 Kč

vat obrázky podle svého. Každá kniha je tak jedinečným originálem.

Česká biblická společnost

Kroužková vazba, A4 na šířku, 160 stran, 249 Kč

DĚTSKÁ BIBLE • ČTI A POZNÁVEJ

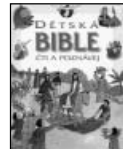
Text Sophie Piperová • Ilustrace Anthony Lewis

Z angličtiny přeložila Ivana Čihánková

Kniha obsahuje všechny významné biblické příběhy s vysvětlujícími informacemi pro děti.

Česká biblická společnost

Křídový papír, váz., 185x226 mm, 384 stran, 478 Kč

BIBLICKÉ DOMALOVÁNKY

Michael Landgraf

Biblické domalovánky obsahují více než 150 nejznámějších biblických příběhů a textů, které jsou napsány jednoduchým jazykem. Tato publikace se však liší od jiných tím, že děti se na její podobě samy podílejí. K inspiraci jim slouží načrtnuté obrázky tváří, krajin, předmětů a symbolů, o kterých se hovoří v příbězích. Přitom děti mohou plně uplatnit svoji tvořivost a domalo-

BOJOVNÍK PRAVDY SVATÝ DOMINIK • OTEC KAZATELSKÉHO ŘÁDU

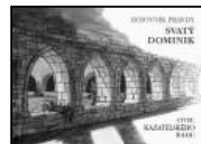
Sestavila S. M. Stanislava Ulčáková OP

Ilustrace S. M. Česlava Talafantová OP

Život a dílo sv. Dominika (1170–1221), zakladatele dominikánského řádu. Kniha zachycuje rovněž ráz příslušného dějinného období, zvláště v životě církve. Celkovou atmosféru pak dokresluje velké množství barevných ilustrací. Kniha vyšla s řádovým a církevním schválením pro účely Kongregace.

Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství

Váz., 212x155 mm, 120 stran, 248 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.